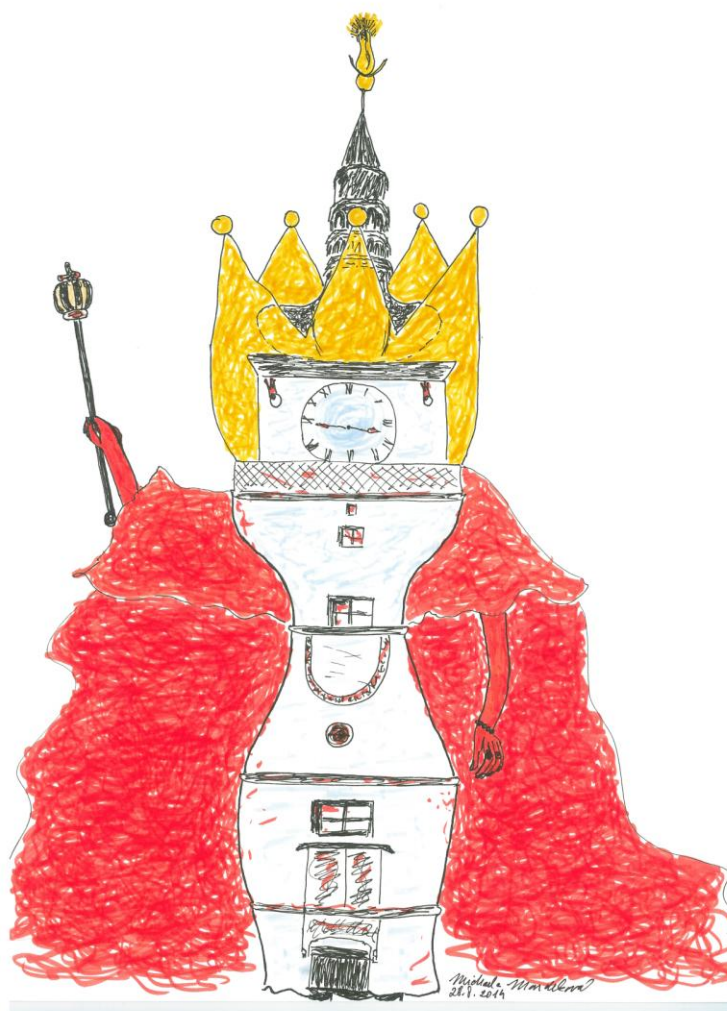

HUMOR_ZASINÁČ.SK 2014

Zborník Fóra humoristov pri Knížnici Juraja Fándlyho v Trnave

ISBN 978-80-88695-46-2

© Knížnica Juraja Fándlyho v Trnave

S FINANČNOU PODPOROU
MINISTERSTVA KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Obsah

ÚVOD	3
PETER ROHÁČ: MAKAROVÍ	5
PAVOL TOMAŠOVIČ: S MAKAROM V BEZČASÍ	11
EVA JARÁBKOVÁ: NIE SME BÉČKA.....	14
PETER ROHÁČ: SPOLKY – ČERTOVE VOLKY	19
JANKA BLAŠKOVÁ	26
KAROL BODORIK	29
MIKULÁŠ JARÁBEK.....	32
EVA JARÁBKOVÁ-CHABADOVÁ	34
GABO KOPÚNEK.....	36
EVA KOPÚNKOVÁ.....	40
BEATA KURACINOVÁ VARGOVÁ	42
MÁRIA KUTÁKOVÁ	47
VIERA MIKUŠOVÁ RODEROVÁ.....	47
PETER ROHÁČ	52
LADISLAV SZALAY	54
PETER VALO	55

ÚVOD

Milí čitatelia,

práve ste si otvorili jubilejný 5. ročník internetového zborníka Humor_zasináč. sk. Literárny klub Fórum humoristov bol aj v roku 2014 veľmi aktívny. Jeho členovia pripravili viacero zaujímavých programov, ktoré prenikli do kultúrneho povedomia celého mesta. Všetkých, ktorí sa podieľajú na príprave a realizácii programov, teší záujem verejnosti. Podaril sa aj husársky kúsok, keď na program Bernolák žije! prišiel plný autobus študentov zo Senca.

Aj niektoré príspevky v tomto čísle reflektujú na niektoré vydarené podujatia v knižnici. V úvode si môžete prečítať vystúpenia Petra Roháča a Pavla Tomašoviča na spomienkovom stretnutí priateľov Mariána Makara Mrvu pod názvom Makarove máje.

Zaradili sme aj príspevky, ktoré odzneli na ďalších programoch Fóra humoristov v roku 2014. V druhej časti nájdete tvorbu autorov:

Janka Blašková

Karol Bodorik

Mikuláš Jarábek

Eva Jarábková - Chabadová

Gabo Kopúnek

Eva Kopúnková

Beata Kuracinová Vargová

Mária Kutáková - Opatovská

Viera Mikušová – Roderová

Peter Roháč

Ladislav Szalay

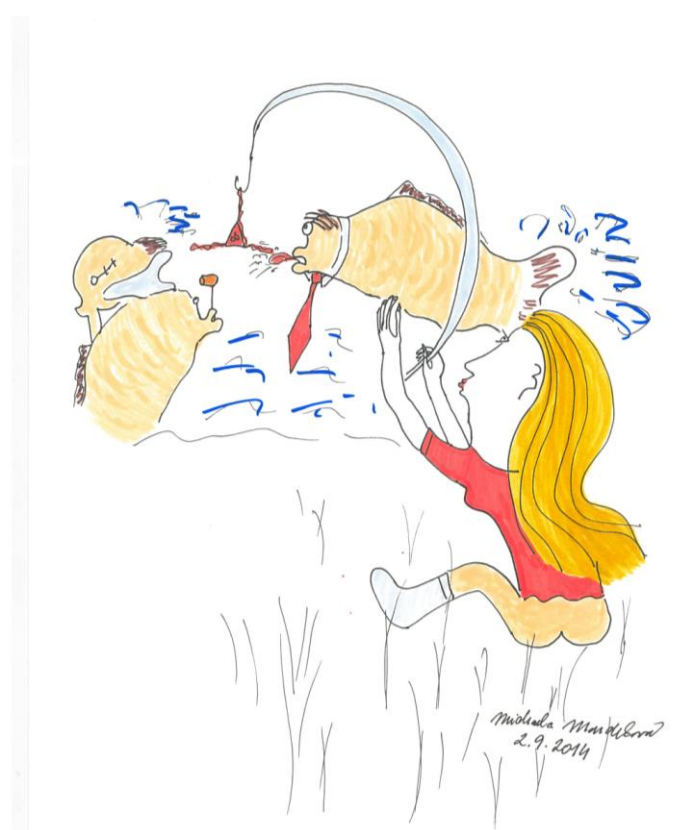
Peter Valo

Neustále v našich programoch rezonuje a je stále prítomný aj Marián Makar Mrva. V tomto roku vo Fóre humoristov zahviezdila Makarova dcéra Michaela Mondeková Mrvová. Že jablko nepadlo ďaleko od stromu, svedčí aj skutočnosť, že ilustrovala knihu Janky Blaškovej Česná opčanka Bapka Blašková. Aj tu dostáva priestor a jej obrázky zobia tento zborník.

Autorkou kreslených vtipov je Stanka Kopúnková.

Želám veľa pohody a radosti pri čítaní!

**Benjamína Jakubáčová
Knížnica Juraja Fándlyho v Trnave**

*Makarove máje
Kde je tá ulica, kde je ten dom
13. mája 2014*

PETER ROHÁČ: MAKAROVI

My, chlapci z dediny sme boli vždy pre trnavskú mestskú mládež terčom posmechu. Smiali sa našim tesilovým nohaviciam s vyžehlenými pukmi, vyloženému límčeku naškrobenej flanelovej košele cez véčko svetra, či krikľavozelenému hrebeňu vykúkajúcemu zo zadného vrecka. Pohrdlivo nás delili na avtobusárov a vlakárov – a jediné, čo si na nás vážili, boli kvalitné desiate, o akých sa mešťanom mohlo iba snívať. A tak sme si priazeň budúcich mestských intelektuálov kupovali prozaickým hryzom z obyčajnej domácej klobásy. Táto priazeň veľakrát skončila skôr, ako klobáskový hryz prešiel zažívacím traktom – a už sme boli opäť dzedzinčané, vlakári, avtobusári, villáci a selláci. A teraz si položím ťažkú rečnícku otázku: Čo tu vlastne ja, chlapec z dediny – konkrétne avtobusár – vlastne medzi trnavskou smotánkou robím, keď som ani len tú klobásičku nedoniesol? Nuž. Zišli sa tu ľudia blízki nebohému Makarovi. Osobne som ho poznal iba relatívne veľmi krátko, ... ale stálo to za to.

Naša známosť začala výbuchom. Niekedy v 90. rokoch, počas februárových mrazov vybuchla v Dechticiach regulačná stanica plynu a niekoľko desiatok metrov vysoký plameň ožiaril rannú oblohu. Vidiac cez okno jasnú žiaru, schytil som fotoaparát Praktica L1, hodil na seba nejaké zvršky a bežal pozrieť, čo tá žiara na nebi, dva mesiace po Vianociach zvestuje. Pod gaštanom, kde ešte včera večer s určitosťou stála plynárska búda, za ktorú ľudia z okolitých domov vyvážali bordel, kypel čulý a nebývalý ranný život. Nadávanie hasičov, že ktoré hovado zalialo asfaltom dekel hydrantu sa miešalo s panikou, ktorú vyvolávalo niekoľko obyvateľov ned'alekej bytovky a ktorá prestala, až keď hasič, striekajúci vodu na stenu bytovky, aby sa neprehriala, potriasol hadicou tak, že tí panikári sa šli

prezliecť a konečne bolo počuť aj hukot plameňa. Potom niekto kdesi v poli konečne našiel akýsi dôležitý ventil, zavrel ho a bolo po show. Cvakol som ešte dva tri zábery očadených kusov železa a šiel som si po svojom. V dedine vznikla ďalšia panika. Doktor Il'ko hlásil celodenný mráz a v noci mali padať teplotné rekordy. Ľudia, ktorí spohodlneli pri plynových kotloch, začali v pude sebazáchovy zhl'adávať po zadných dvoroch, letných kuchynkách i povalách každý kúsok dreva, ktorý sa dal v kuchynskom šporhelte spáliť. Plynári sa pochlapili a hneď, ako hasiči ochladili požiarovisko na teplotu, pri ktorej im nehoreli podrážky na bagandžiach, nákladným autom vytrhli všetko, čo po požiari zostalo a na očernelý pl'ac postavili a pripojili novú plynárenskú búdu. Večer už v našom plynovom kotli Protherm hučal zemnoplýnový plameň..

Teraz by ste mi mali položiť otázku:

A čo má zhorená plynárenská búda spoločné s Makarom? Nuž – odpoviem vám: Má – a veľa: Na druhý deň u nás niekto zazvonil. Otvoril som a vo dverách stál vysoký bradatý chlapík a s ne-skutočnou dávkou prirodzenej nonšalancie ma oslovil:

- Dobrý deň, prajem. Vy ste, prosím, pán Peter Roháč? – zalepilo mi a hneď mi napadlo tých tri dvadsať, čo som zabudol uviesť v príjmoch v ostatnom daňovom priznaní. Vystrašene som potvrdil svoju totožnosť a bradatý pán pokračoval:

- Fotografovali ste, prosím, včera požiar plynomernej stanice? – srdce mi bilo v hrdle, uvažujúc, že neznalosť zákona o zákaze fotografovania objektov SPP nikoho neospravedlňuje. Zároveň mi bolo jasné, že už vie všetko a zapieranie mi nijako nepomôže. Tak som sa mu chlapsky priznal.

- Výborne, – potešil sa bradatý pán ako Bredschneider, keď konečne chytil nejakého velezradcu v Hospodě u Kalicha na lep - a mohol by som tie fotografie vidieť?

- Samozrejme, áno, nech sa páči – šiel som sa pretrhnúť ochotou, kalkulujúc s tým, že spolupráca môže byť braná ako poľahčujúca

okolnosť. Priniesol som mu obálku, pred necelou hodinou vyzdvihnutou z fotoslužby.

- Môžem? – decentne sa spýtal, naznačujúc, že by si ich chcel pozrieť.

- Nech sa páči, – prijal som jeho spôsoby, pripomínajúce rozhovor gentlemanov vo filme z tridsiatych rokov. Vyberal jednu fotku po druhej. Na moje veľké sklamanie sa vôbec uznanlivo nezapozeral na kontrastné zábery žiarivého plameňa na pozadí tmavej oblohy poznačenej brieždením. V očiach mu preskočila iskra záujmu, až keď uvidel poslednú fotografiu. Bolo na nej vidno zopár očernetých hrbatých kusov železa. Hoci kompozícia nectila zlatý rez a slabé ranné svetlo bez blesku spôsobilo neprehliadnutelnú zrnitosť, pán bol týmto záberom nadšený. Namiesto toho, aby vytiahol želiezka a povedal: -Pôjdete so mnou, - vytiahol peňaženku a povedal:

- Bolo by možné od vás túto fotografiu kúpiť, PANE?-

To PANE posunulo hovor do srdečnejšej roviny. A možno to nebolo ani to PANE, ako skutočnosť, že som si uvedomil, že ma neprišiel zatknúť.

- Nech sa páči, je vaša, - prešiel som úplne na jeho štýl konverzácie.

- Nemôžem prijať, povedzte si cenu, - natrčal pootvorený budilár

- Nie, nie, PANE. Nech sa páči, Fotka je vaša.-

- Naozaj? – uistil sa a po mojom prikývnutí uložil opatrne fotografiu hrbatého kusa železa medzi svoje doklady...

- Ešte raz vám d'akujem, - takmer zasalutoval skôr, ako si prisadol do auta, kde ho čakal, nechty si ohrýzajúci, šofér...

Po nejakom čase som si vykračoval po námestí a na schodoch eróháčka koncertovali nejakí dedkovci. Práve hrali Down by the Riverside a keďže tento druh hudby mám rád, zotrval som až do konca skladby a, samozrejme,

som sa aktívne zúčastnil i potlesku. Keď potlesk utíchol, uvidel som, že k mikrofónu sa sklonil práve ten záhadný bradatý pán, čo miluje moje fotografie...teda konkrétne jednu... a ten pán sa nielenže sklonil k mikrofónu, ale pred všetkými tými ľuďmi ma z pódia pozdravil a zamával mi. A všetci ľudia sa na mňa pozreli, šušotali si navzájom:

- Ty, nevieš, kto je ten sympatický mladý muž, ktorého Makar tak srdečne pozdravil?-

- Neviem, ale bude to isto niekto veľmi významný.... -

A tak som bol pyšný, ani som nevedel prečo. Asi bola tá fotografia naozaj dobrá. Jedného dňa si vykračujem po Paulinskej a za chrbtom mi zazvonil bicyklový zvonček. Keď som sa obzrel a uvidel toho bradatého pána, netušil som, že práve začína prvé z mnohých takýchto stretnutí. Bol veľmi srdečný a po dvoch vetách mi navrhol tykanie. Hneď som to využil, aby som sa dozvedel, či tú moju fotografiu, ktorej sa tak potešil vystavuje v Drážďanoch alebo v Louvri. A tak som sa konečne dozvedel, čo to všetko malo znamenať. V tom čase som sa už poznal s Beňom Škrekom – hoci skôr, ako s Beňom, som sa poznal s jeho pani manželkou. Jeho pani manželka bola totiž na našej škole príjemným a obľúbeným zjavom. A keďže na našej škole učili Škrekové dve, odlišovali sme ich tak, že pani profesorka Janka bola známa ako žena „TOHO“ Škreka. A o pár rôčkov som sa zoznámil i s TÝM Škrekom. No.... nebudem vás teraz zaťažovať detailami - to vám porozprávam niekedy nabudúce, keď .ehm.. to... oné.... pardon,.... prepáč Beňko, tak som to nemyslel...

A práve Beňo, alebo niekto iný z partie trnavských novinárov tráviacich pracovný čas vo Vnenčákovom bare v dome služieb dal vtedy Makarovi, ako mi sám povedal, typ na mňa. A sme opäť v Dechticiach, krátko po požiari. Pracovníci SPP okamžite odstránili zvyšky po požiari a do večera namontovali a spustili novú regulačnú stanicu. Ešte i teraz im v mene vd'ačných občanov Dechtíc d'akujem. Všetci sme to považovali za úctyhodný výkon. Všetci, okrem

nejakého byrokrata z nejakého úradu pre akúsi bezpečnosť. Ten sa poobede dostavil na miesto požiaru a chcel vidieť požiarovisko.

Namiesto požiaroviska videl novú regulačnú stanicu, a tak obvinil všetkých okolo, že schválne zahladili stopy a zmarili jeho úradný výkon. Nepomohol ani príhovor starostu ani vyhrážky prizeraúcich sa čakateľov na plyn. Ten byrokrat mlel svoje a napokon obvinil jedného pracovníka, že tam niečo, čo tam bolo, určite nebolo,

a teraz ten byrokrat nemôže dokázať, že to tam nebolo, hoci si je istý, že to tam nebolo, a preto tak rýchlo odstránili tie obhorené rárohy. A ten obvinený pán bol Makarov kamarát a žaloval sa Makarovi, že ho asi teraz zavrú, lebo nevie dokázať, že to, čo tam bolo tam bolo naozaj, lebo si to v tej rýchlosti nezdokumentovali a bol tam síce niekto, kto to fotografoval, ale on nevie, kto to bol.

A tak sa dobrák Makar dal do pátrania a vypátral ma. Ten hrbatý kus železa na poslednej fotke bol presne ten hrbatý kus železa, čo tam bol a o ktorom byrokrat tvrdil, že tam určite nebol. Malo to teda napokon happy end. Ja som na oplátku porozprával Makarovi, ako som bol na začiatku z jeho misie u mňa pokakaný až za ušami a vychutnal som si jeho srdečný a úprimný smiech. Neskôr som sa tešil, že mám tú česť považovať sa za jeho priateľa, hoci všetky naše stretnutia sa diali na ulici – ja opretý o smetiak alebo o kandeláber a Makar o bicykel.. Nikdy nás nenapadlo niekde si ísť sadnúť – a vlastne, asi by to ani nebolo ono. Pri jednom takomto postojení skrsol nápad na výrobu klipu k CD Krásny zapadáč. Bolo to opäť na Paulinskej, na chodníku pri zaprášených výkladoch bývalého hračkárstva pod Tatrasklom. Asi za dva dni sme to začali realizovať. Kl'úče od mestskej veže vybavil Beňo a štáb v zložení Beňo, Strapec a ja, ako i protagonisti Miška Bobeková a Makar sme rozložili techniku na ochozi mestskej veže. Nemalo to ani scenár ani dramaturgiu a vlastne ani myšlienku. Zato nadšenia tam bolo na celý muzikál. Technicky sa to realizovalo tak, že z môjho telefónu znel playback a oni dvaja akože spievali. Točili sme rôzne zábery, využívajúc panorámu mesta. V jednom zábere bola kamera vnútri

veže a cez južné okienko som chcel natočiť Makara, ako tancuje a spieva na ochozi s mestom v pozadí. Všetci sme boli vnútri a rehotali sme sa ako kone na predstave, že niekto sa zdola práve pozerá na vežu a vidí tam Makara, ako si sám energicky tancuje na veži....

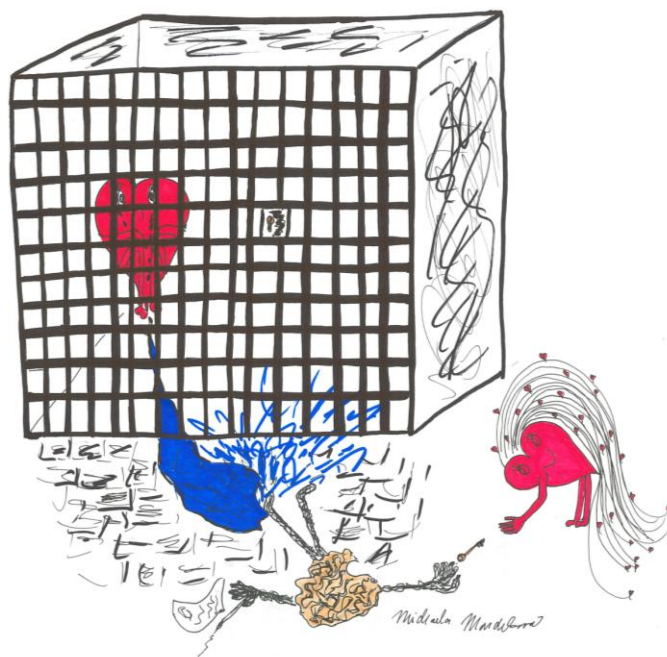
Keď dotancoval, strčil hlavu cez okienko dnu a spotený tancom sa spýtal:

- Dobré to bolo?

- Výborne, – zaklamal som, pretože som nedokázal povedať tomu dobrému človeku, že sa tam natriasal zbytočne, pretože som zabudol zapnúť kameru. Zachoval sa iba ten záber, ako sa pýta, či to bolo dobré – a to iba preto, že som, mysliac, že kameru zapínam, na chvíľu spustil záznam. Potom sme ešte točili pred Radničnou reštauráciou – a tam som vlastne s Makarom prvý a poslednýkrát posedel na káve. Zo záberov vznikla pracovná verzia – a špekulovali sme, čo s tým. Dohodli sme sa, že to necháme „odležať“, nebudeme to siliť a ved'.... času je dost' a dost'. Ten klip už asi spolu nedokončíme. Asi zostane tak, ako je...

A ďakujem, Makar. Ďakujem ti za to, že na úvodnú rečnícku otázku, čo tu ja, chlapec z dediny, v tejto vybranej spoločnosti robím, môžem hrdo odpovedať, že si ma sem uviedol ty.

A som na to hrdý.

PAVOL TOMAŠOVIČ: S MAKAROM V BEZČASÍ

Som rád, že sme nezanevreli na 1. a 9 máj. I na všetko čo s ním súvisí. A tam patrí aj reč o Makarovi. Ved' jeho slová „že prvý máj je ako smrť, keď príde, treba ísť,“ potvrdil sám svojím odchodom do iných sfér. Prvé máje na uliciach boli o rozkvitnutých orgovánoch, o transparentoch i krajších zajtrajškoch. A Marián je v nich. Deviaty máj bol zas o slobode, o mieri a o ulici, na ktorej Makar žil. Prvý a deviaty máj tak majú veľa do seba. I odkaz k večnosti. Ved' nielen Lenin je večne živý, ale aj Makar. Dúfam, že sa Lenin na mňa neurazí, ved' nemienim z Makara robiť voskovú figúru. On to nepotrebuje. A ani sochu. Naposledy mi totiž povedal, že by nerád stál na jednom mieste. Nemal to vo zvyku. „Ak sa nemám opakovať po Štefánikovi, ktorého socha putovala po viacerých miestach, nechajte ma radšej chodiť, ako sa mi chce. Konečne mám neobmedzenú voľnosť pohybu, a to som si nemusel kúpiť žiadneho prevádzkovateľa internetu.“ Dnes ho tak už neobmedzuje ani priestor ani čas. Využil som jeho voľnosť, a ako Bonzo spieva, odložil som svoje kosti a kožu na stoličke, aby si to nik nevšimol a stretli sme sa v Bezčasí. Potešil ma hneď na začiatku. „Ako Trnavčania tam máme drobnú výhodu.“

„Ako si nato prišiel?“ opýtal som sa Makara.

„Keď som si brnkal pri nebeskej bráne,“ povedal, „zrazu na ňu niekto veľmi búcha.“ Ako tam Svätý Peter stál, zakričal: „No? Čo je?“ Z druhej strany sa ozvalo: „Nie, čo je, ale kto je?“ Na to Peter potichu, ale ja som to počul, povedal: „Preboha, d'alšia učiteľka!“ Takže predpokladám, že bernolákovci, čo píšu, jako očujú, majú malú výhodu.

Keď sme tak spolu sedeli, rozprávali sme sa, ako to tu zmeniť. Musel som mu dať za pravdu. Ved', kto iný vám vie objektívne povedať, že tu nie je raj, ak nie ten, kto ho už videl. Ten má potom právo tvrdiť, že tu nie je všetko s kostolným poriadkom. Napriek tomu, že je tu najviac kostolov na meter štvorcový. Nebolo by racionálne oponovať. Pili sme červené. „Bíleho“ vraj je tam hore dost'. Anđelé na chóre, biele obláčky a i tá voda je tam priezračná. Niežeby sa Mariánovi znechutilo biele. To nie. Za nebeskou bránou sa človek nikdy nepreje a neprepíše dobrého. Dôvod na červené bol

iný. Každý, kto nakukol za brány tohto sveta, vie, že tradíciu si treba uctiť. Len my, tu dole, si namýšľame, že všetko staré je zlé. Aj preto to červené. Aj preto ako liek. Marián hneď povedal: „Viem, ako to je hore, a ak mám s tebou piť a vydržať tu dole, musím si dať liek.“ Tak sme si ho naordinovali. Ešteže nebolo treba lekárskeho predpisu, lebo Marián je už v inej poisťovni. Nikto ju tu však nechce uznať. Pritom jediná lieči všetky neduhy. Takýto je to svet. Preto ho treba zmeniť. Lebo nie je všetko o peniazoch. Aj preto sme išli hneď na vec. Mal som síce na krajíčku jazyka otázku, akú tam hrá teraz najnovšiu pesničku, ale to červené zmylo všetky nepodstatné otázky. Marián nepatrí k tým, čo frflú, a tak sme hľadali riešenia. Keď sme spravili už prvý krok, teda glg, smerom k tradícii, navrhol som mu založiť stranu. „Marián, máš na to predpoklady. Predovšetkým je to bicykel.“ Tu som mu podsunul príklad z našej nedávnej minulosti. Vieme, že jeden s bicyklom to už dotiahol do cieľa. Nemyslím Sagana, ale pána bývalého premiéra. Ved', kde je bicykel, tam je cesta. Kde je cesta, tam je čo spojiť. A Makar spájal. No Makar nielen spájal ale má aj smer. Cez humor a hudbu k ľuďom.

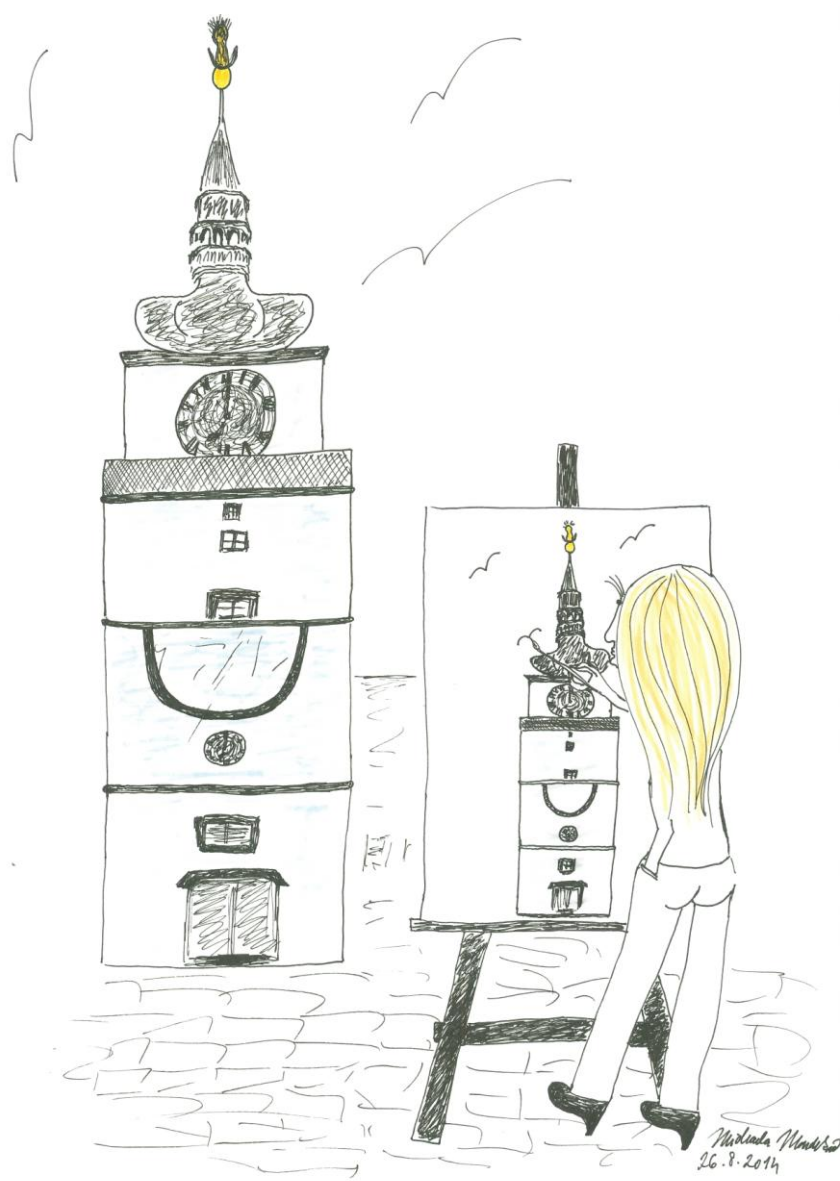
Makar nerád hovoril o politike. Mrzela ho naša naivita. Povedal: „Ste ako tá blondínka.“

„Aká?“ spýtal som sa. „No priniesli k nám utopenú blondínku, čo skočila do Dunaja.“ Peter už vedel svoje. Ja som tam len krátko, tak som sa spýtal, prečo sa utopila. Peter mi na to povedal: „Je to jednoduché. Našiel sa u nej doma lístok od mamy: Skoč do Dunaja, majú lacnejšie rifle.“ Takí naivní až prihlúpli sme často aj v politike.

Po druhom glgu vína nám však bolo všetko jasné. Strany sú dnes viac virtuálne ako reálne. Marián prišiel s dobrým návrhom: „Budeme stranou neviditeľných.“ Má to logiku. Ak môže byť virtuálna strana reálnou, prečo by nemohla byť strana neviditeľných ozajstnou silou spoločnosti. Ako to červené. Má naozaj grády. Čoraz viac som prenikal k neviditeľnému. No, ak začnete rozumieť neviditeľnému, nastane problém s materiálным. A ten sme mali na stole pri tretom pohárikovi vína. Ako to bude so straníckymi knižkami. Marián ma upozornil, že on do knižnice už ďalšie knihy nemôže pridávať, pretože spisovatelia nemôžu do neba nosiť knihy. V nebi vraj stačí

jedna kniha Biblia a všetko ostatné sú len horšie interpretácie. V tom momente som stratil aj ja slová. Marián sa nepozorovane zdvihol a vrazil: „Čau, nabudúce!“ Rozdelil úlohy. On má na starosti nemateriálne a ja materiálne problémy. A dodal: „Povedz im, že všetci sú pozvaní do strany neviditeľných. Žiadne knižky, žiadne slová. Humor a skutky.“

Pozrite, koľkí sa už dnes k Mariánovi, teda k strane neviditeľných, hlásia!

Nie sme Béčka
Rodinné balenie s primátormi
25. február 2014

EVA JARÁBKOVÁ: NIE SME BÉČKA

Eva Jarábková sa scenáristicky, dramaturgicky i moderátorsky prejavuje v klube Fórum humoristov najmä vo formáte Rodinné balenie . V roku 2014 pripravila Rodinné balenie: Nie sme béčka, keď sa stretli traja primátori Trnavy: Imrich Borbély, Štefan Bošňák a Vladimír Butko.

Zároveň oslovila študentov 8-ročného gymnázia a položila im pár otázok. Dotazník mal úspech hlavne preto, že 89 žiakov odpovedalo bezprostredne, pravdivo a vtipne. Posúďte sami.

Vít'azná odpoveď:

Čo by si robila, keby si bola primátorom?

Usmievala by som sa.

1. Kto je to primátor a čo robí?

- je niečo ako prezident štátu
- schvaľuje dôležité projekty ako sú napríklad cyklistické chodníky
- zastupuje mesto zvonku
- riadi kolobeh mesta
- primátoruje
- schvaľuje návrhy iných ľudí, aj keď sa mu nepáčia
- uchováva mestskú pečať a mestskú zástavu a používa mestské insígnie, aj keď neviem, čo to je.

2. Akú má pracovnú dobu?

- 16 hodín vo dne aj v noci
- pracuje celý deň, aby všetko stihol, ale keď to nestihne, môže odísť domov aj skôr
- dúfam, že pracuje dlhšie, ako ja v tejto sprostej škole
- 8 hodín, ale stále musí byť pripravený na nečakané udalosti a živelné pohromy

3. Poznáš mená trnavských primátorov ?

Meno súčasného a predchádzajúceho primátora vedeli skoro všetci. Meno 1. primátora vedeli traja žiaci. Jedna z odpovedí: Toho dobre poznala moja babka.

4. Kedy si sa s ním stretol osobne?

- keď som išla na školu, tak tatino niečo od neho potreboval v kostole
- v Kauflande, len neviem, čo tam robil bez vozíka
- tuším na otvorení školského roku, ale vtedy som si ho moc nevšímala, lebo ma zaujímalo, kde budeme mať triedu
- nikdy som ho nevidela. Vyhýba sa udalostiam. Ja si môžem hrdlo vypsievat' v tých súboroch a on sa ani raz neukázal, sedel v kancelárii.

5. Myslíš, že sa v škole dobre učil?

- neviem, ale keď je primátor, asi je dostatočne vzdelaný a inteligentný, aby mohol túto funkciu plniť

- vyzerá, že na jednotky
- načo, ved' je politik
- nemusel sa, ale päťky určite nemal
- jeho študijné výsledky by mali byť na vysokej úrovni, avšak nie je podmienené priemerom jedna celá nula

6. Myslíš, že v škole vyvádza?

- keď bol on malý, tak vtedy každý vyvádza
- každý normálny človek v škole vyvádza
- zas až tak ho nepoznám
- určite vyvádza, aj keď možno iba podvedome
- áno, aby rozumel ľuďom, ktorí vyvádzajú

7. Čo by si robil(a) ty, keby si bol(a) primátorom?

- dal by som ľuďom hlavne, čo potrebujú, až potom to, čo chcú
- snažil by som sa čo najviac zarobiť za svoje obdobie, ale aj by som sa snažil, aby ma zvolili aj na ďalšie obdobie
- nikdy by som nechcela byť primátor, ale keby som bola, snažila by som sa viesť mesto ako firmu, lebo podnikateľ sa snaží byť vždy v zisku
- to by som si dobre rozmyslela, lebo neviem, ako je na tom mesto finančne
- najskôr by som tam stratila nervy
- poriadala by som večierky s občanmi
- neviem, ale snažila by som sa naučiť dobre plávať
- musel by som zvážiť všetky aspekty
- predsa to, čo robí primátor, logika
- obmedzil by som rozdávanie sociálnych dávok
- usmievala by som sa

8. Musí mať primátor rád všetkých obyvateľov Trnavy?

- nie, ale aspoň dvoch áno
- nemusí mať rád každého, hlavne aby bol hrdý na svoje mesto

- a chcel pre obyvateľov mesta len to najlepšie**
- mal by mať rád všetkých rovnako, aby nikoho neuprednostňoval, to sa však bohužiaľ nerobí**
- takých, čo porušujú pravidlá cestnej premávky a niekoho zrazia, nemusí mať rád**
- musí mať rád drvivú väčšinu**
- to je teda otázka! Ako môže mať rád všetkých ľudí, keď ich všetkých nepozná.**
- všetkých má rád len Ježiško**

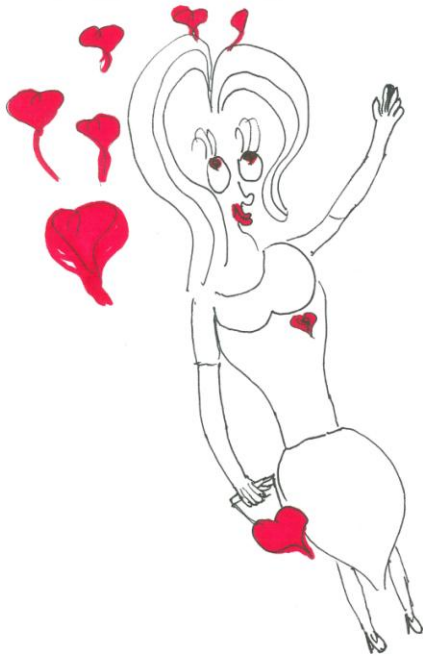
9. Čo ho podľa teba určite rozčuluje?

- keď niekto skritizuje niečo správne, čo urobil pre ľudí**
- keď ho nútia schváliť každú blbosť, napríklad cestu cez lesopark**
- znečisťovanie okolitej prírody, napríklad žuvačky na chodníkoch, holuby na streche divadla a pografitované steny nových budov**
- nezmyselné sťažnosti**
- nemusí sa vždy stotožňovať s názorom obyvateľov, ale tí to stále od neho chcú**
- keď ho niekto nemá rád a nevolí ho**
- veľa práce a neplatiči**
- drzé decká, čo nemajú žiadny majetok a aj tak ho poškodzujú**
- blbí kolegovia, hospodárska kríza a manželka**
- keď si prečíta naše dotazníky**

10. Za čo by si ho chcel(a) pochváliť?

- za to, že je trpezlivý**
- že sa do nás stará, ako vie najlepšie**
- zatiaľ neurobil nič, čo by súviselo so mnou, takže ho nemôžem pochváliť**
- za to, že robí dobrú prácu a nielen pre ľudí**
- za opravu pešej zóny (11-krát)**
- neviem, zatiaľ ho tak dobre nepoznám**

- za vybudovanie kruhových križovatiek
- chcel by som ho pochváliť za nové ozdoby na vianočný stromček a adventný veniec a za celú výzdobu, už sa nemusím chodiť na to pozerat' do Viedne
- neviem, nie som z Trnavy, bývam na dedine

*Spolky , spolky
(Sú čertove volky?)
18. júna 2014*

PETER ROHÁČ: SPOLKY – ČERTOVE VOLKY

Vážení priatelia, pred pár dňami ma Eva Jarábková požiadala, aby som do jej scenára dnešnej akcie napísal niečo na tému Spolky – čertove volky. Rád by som to uviedol na správnu mieru.

Prvý spolok, v ktorom som sa ocitol, bola koalícia s Malým Novákom. Chodili sme do jednej škôlky a obaja sme boli malí, patrili sme medzi najmenších v triede. Oboch nás šikanoval Veľký Zlý Jaroš, čo býval za kostolom a bol najväčší v triede. Bral nám najlepšie hračky, obsadzoval pre seba najlepšie miesta pri premietaní diaprojektorových rozprávok a vždy, keď sa mu zažiadalo, tak nás vybil. Občas od neho každý dostal buchnút alebo kopanec, ale Malého Nováka a mňa bítaval pravidelne. Spoločný osud obetí ma s Malým Novákom zblížil natoľko, že sme sa rozhodli pokúsiť sa o niečo, čo všetci považovali za samovraždu. Rozhodli sme sa Veľkého Zlého Jaroša zbiť. Slabšie povahy nás od tohto počinu odrádzali. Im sa dobre mudrovalo, keď dostávali výprask iba raz za čas. Našli sa dokonca i kolaboranti, ktorí v naivnej predstave, že ich Veľký Zlý Jaroš vezme pod svoju ochranu, informovali nášho katana o pripravovanej akcii. Podcenil nás. Stalo sa to *pod forhavzom*, kde boli vo veľkej bedni hračky, s ktorými sme sa hrávali na dvore. Súdružka riaditeľka skontrolovala, či je veľká drevená brána na ulicu bezpečne zatvorená a odskočila si na chvíľu za svojimi školskoriaditeľskými povinnosťami. Vtedy Veľký Zlý Jaroš pristúpil ku mne, vypoľ prsia a zvrchu sa na mňa pozrel:

— Očuv som, že sa sceš bit...

Stuhol som v stave, ktorému sa u nás vraví, že by mi zastrúhaný vlas do zadku nevošiel a chvíľu na to som mal zasa pocit presne opačný a len - len, že som nepustil do gatí. Báľ som sa povedať "áno" z obavy, že ma vybije, ale obava o posledný kúsok úcty kolektívu mi bránila povedať "Nie".

Veľký Zlý Jaroš pristúpil tesne ku mne a vypnutými prsiami ma džugol do nosa. Počas tohto povýšeneckého gesta som si všimol, že Malý Novák si štvornožky čupol tesne za Veľkého Zlého Jaroša a,

čuduj sa svete, pochopil som. Kým stihol dopovedať posmešným hlasom:

— No, zasran, uder si do chlapa..., — zaliala ma červená zúrivosť, dlane sa mi zovreli do pästičiek a ani si plne neuvedomujúc svoje počínanie, z celej sily som do neho sotil. Dodnes, keď počujem slovné spojenie "päť minút slávy", tak sa mi vybaví to, čo nasledovalo po tom sotení. Veľký Zlý Jaroš sa neohrabane prekoprcoľ cez Malého Nováka a s tvárou znetvorenou nechápaním, neobyčajne komicky pristál na zemi. Pochopil som, že ak vstane, bude zle. V pude sebazáchovy som hrabol rukou do bedne s hračkami a uchopil za oje malý drevený vozík. Sťa cepami som ním tíkol do prekvapeného Goliáša, nachádzajúceho sa v zahanbujúcej pozícii, na ktorú nebol zvyknutý. Malý Novák sa nechal inšpirovať a uchopil druhý, taký istý vozík. Z vozíkov odletovali kolieska a ďalšie súčiastky. Veľký Zlý Jaroš ručal od jedu i od bolesti a ostatní jačali nadšením. Keď bol tyran na zemi, chceli si viacerí udrieť alebo kopnúť, ale my sme to nedovolili:

— Keť ho scete biť, zhocte si ho sami. Ščuleki je náš! — argumentovali sme a demolovali o Veľkého Zlého Jaroša oba drevené vozíky. Pribehnuvšej súdružke riaditeľke sa už vozíky zachrániť nepodarilo a babenka, čo nám chodila kúriť do peteriek v triede, mala tri dni čím rozkurovať, ale podarilo sa jej zachrániť aspoň Veľkého Zlého Jaroša, pretože aj keď bol veľký a zlý, mala zodpovednosť i zaňho. Poumývala ho od krvi, do nosa mu vrazila dva chumáče vaty, na zátylok mu priložila mokrý kapesník, zaklonila mu hlavu, naklonila sa nad neho a spýtala sa ho, ako sa volá. Vedel. Zuza, ktorú „myksľovával“ za vrkoče, si dala ruky vbok a prorockým hlasom skonštatovala, že *zlá zelina nevyhyne*. Potom sme dostali a Veľký Zlý Jaroš sa nám aj s vatovými krvavými tampónmi v nose škodoradostne vyškieral, ale my sme mu vyplazili jazyky a cítili sme, že kolektív je na našej strane.

Tento náš spolok rýchlo zanikol. Jednak preto, že Veľký Zlý Jaroš našaloval na Malého Nováka, že fajčí. To o ňom síce aj tak každý

vedel, ale naši mi zakázali sa s ním kamarátiť. A prišli prázdniny a ja som začal rásť a rásť a ako môžete vidieť, rastiem furt. Z tej škôlky sa po reštitúciách stala krčma a tak tam Malý Novák na staré kolená zasa chodí, pofajčieva - a stále nerastie. Vďaka skúsenostiam zo svojho prvého spolčenia som sa stal pacifista a odvtedy som o nikoho nedolámal žiaden drevený vozík a akékoľvek spolčovanie sa mi sprotivilo.

Prečo som nebol iskrička, neviem. Iba tuším. Bolo to v období, kedy sa už vedelo, že Rusi nie sú už okupanti ale naši bratia, a keďže nás v prvej triede zabudli urobiť iskrami, tak sa všetci tvárili, že iskry sme, aby neboli problémy. Zato pioniermi sme sa stať museli. Nikto sa nikoho nepýtal, zaviedli nás do kultúrneho domu a vráskavá učiteľka, ktorú urobili na staré kolená skupinovú vedúcou, nám trasľavými rukami priväzovala pionierske šatky a odovzdala nám pioniersky preukaz, v ktorom sme nemali fotografie, ale povedali nám, že si tam doma máme nejaké nalepiť. Potom nám Odlerka, ako ju nazývali i generácie žiakov pred nami, čítala dojemné čítanie z nejakého uvedomelého evanjelia, z ktorého si pamätám, že dnes sa všetci tešia – aj súdruh Lenin, aj padlí bojovníci a dokonca aj vtáčiky nebeské..... nie. „nebeské“ tuším nepovedala.... teda, len také vtáčiky oblohové, pretože chlapani do vtáčikov hádžu kamene a strieľajú po nich vzduchovkami, ale pionieri, tí vtáčikovi neublížia. Vendelka to hneď inšpirovalo a poobede už aj kráčal so vzduchovkou na Chrast a skúšal, či vie pionier rovnako presne trafiť vrabčáka, ako predpioniersky chlapec. Na veľký smútok vtáctva sa ukázalo, že Odlerka trepala... Konštatujem, že ma tento uvedomelý spolok nenadchol. Všetko bolo iba akože. Náš Palo bol týždeň na fanfaristickom kurze a tešil som sa, že pri tej ceremónii, keď takzvaná vlajková čata dostane povel „Vlajková čata, pochodom vchod,“ bude náš Palo trúbiť na trúbe, ale nič z toho nebolo, lebo na tom kurze sa nenaučil trúbiť, a tak tú trúbu iba vždy niesli pred tou zástavou. To bola vlastne celá činnosť pionierov a závideli sme

miništrantom, lebo im kúpil farár loptu *televísku* a chodili aspoň hrať futbal. Ja som sa nespoločil ani s miništrantami, pretože kádrovo-ideologický profil našej rodiny bol i tak dosť ideologicko neprijateľný. Dokonca som bol i odhlásený z náboženstva v naivnej predstave, že sa tým niečo vyžehlí a mne budú otvorené brány klasického humanitného vzdelania. Po revolúcii som sa dozvedel, že mi to síce prd pomohlo, ale súdružka učiteľka, ktorá na to našich nahovorila, dostala k výplate 100 Kčs, čo bol motivačný bonus za každú získanú odhlášku.

Nespoločil som sa ani s futbalistami miestnej TJ Družstevník, ale nie z ideologických dôvodov, ale z dôvodu jediného a oveľa prozaickejšieho. Bol som drevo.

Na strednej nás vysväcovali za zväzákov a mne sa už do žiadnej organizácie nechcelo. Povedal som, že ja už v SZM som- v mieste bydliska. V mieste bydliska som tvrdil, že som v SZM na škole a nikto mi na to neprišiel. Bol som ilegálnym nečlenom SZM. Úspešne som sa vyhýbal akejkol'vek spolkovej činnosti až do doby, keď som si podal prihlášku na vysokú školu a prílohou mal byť posudok a odporúčenie materskej ZO SZM. V škole mi povedali, že mi to majú napísať u nás v dedine a naši doma mi povedali, že mi to nemôžu napísať, lebo mi to majú napísať na škole. Ešteže my, muzikanti, si vždy dokážeme pomôcť aj bez toho, aby sme sa dali do nejakého spolku. Ďakujem týmto súčasnému mandolínistovi countra & western kapely Kamión Zdenovi N., ktorý mi v mene akéhosi výboru, v ktorom pôsobil, obstaral požadovaný dokument a mimo úradných hodín ho dokonca opečiatkoval oficiálnou pečiatkou.

Stal som sa vysokoškolákom a nikto si moje ilegálne nečlenstvo nevšimol. Nefiguroval som v žiadnom zozname členov, takže ma nikto na nekonečných ročníkových a fakultných schôdzach nekontroloval. Iba jeden jediný raz som mal namále. Niektorí z kompetentných si všimol úspechy našej maloformistickej skupiny a zahorel spravodlivým nadšením, že takí aktívni členovia nemôžu zostať nepovšimnutí. Dozvedel som sa, že na najbližšej členskej

schôdzi ročníkovej organizácie SZM budem odmenený odznakom „Za aktívnu prácu v SZM“. Nedalo sa nič robiť – musel som znesvätiť spoločnosť zväzákov svojou prítomnosťou – navyše som sa musel tváriť ako jeden z nich. To šlo dosť ťažko, pretože oni mali modrasté košele a kravaty, aké dodnes nosí Fico a ja som mal kockovanú zelenú flanelovú košeľu. Našťastie prodekan fakulty to s chápaným úsmevom okomentoval:

— No jasné, umelci sa nezaprú! - a pripol mi na zelenokárované flanelové vrečko guľatý odznak s nápisom Za aktívnu prácu v SZM.

Ani na vojne som nepodľahol žiadnemu spolku. Začalo to tým, že som neprisahal. Nemali sme slávnostnú prísahu, ako to bývalo v budovateľských filmoch, ale nahnali nás do izby akýchsi tradícií a tam sme to mali odprisať. Keď to už malo vypuknúť, zbadal jeden lampasák, že Jaro Ragan nemá slávnostnú uniformu, ale maskáče. Začal na neho ziapať, že ho dá zavrieť a ...bla bla bla, na čo obor Jaro argumentoval, že na jeho postavu nemajú uniformu v celom pakte Varšavskej zmluvy. Lampasák naňho ziapal ďalej a červený od jedu, až sme sa nádejali, že ho porazí, vyhnal Jara do výstrojného skladu, aby mu okamžite dali slávnostnú uniformu. Čakali sme a po polhodinke ma poslali zistiť, *kde to vážne.*

Vo výstrojnom sklade po maďarsky nadával nadporučík Lajos, že, cítujem:

— Bassom a tokí őrmádő, ket verbuju aj elefántov...bassom a hét szentség...“

Skrátka, kým Jara narvali do niečoho, čo sa podobalo na slávnostnú uniformu a opásali ho nadpojenými opaskami tak, že mal sponu vpredu i vzadu a kým sme prišli k tej spomínanej izbe tých akýchsi tradícií, bolo po prísaha.

— Nuž Jaro, teraz nás asi vyženú z armády ako neschopných, — vtipkoval som, predstavujúc si, aké by to bolo krásne, keby to bola pravda. Bohužiaľ, nevyhnali nás. Iba nám vynadali a povedali, že niekedy máme prísť kdesi tú prísahu podpísať, ale vo vojenskom virvare sa na to akosi zabudlo. A tak som sa nespochil ani s druhmi v

zbrani. Hovorím, druhmi v zbrani... ale druhom v zbrani som bol iba do príchodu nového politruka, ktorý si hneď z kádrových materiálov zistil, že som ideologický nespoľahlivý, rovnako ako farár Miloš, ktorý robil kuchára. Od toho dňa nám bolo sveta žiť, pretože mi bolo odňaté právo nosiť zbraň, aby som ju neotočil proti pracujúcemu ľudu a nesmel som chodiť obdeň do strážnej služby. A farárovi Milošovi bolo odňaté právo vstávať ráno o štyroch a škrabať zemiaky, pretože hrozilo, že otrávi nepostrádateľnú zložku paktu Varšavskej zmluvy. Stali sme sa vydedencami armády a celé dni sme sa kdesi zašivali, aby sme nikomu neprišli na oči, lebo každý na nás kričal:

— Zmizte mi z vočí! — čo sme sa vždy snažili čo najlepšie splniť. A tak sme mimo zorného uhla lampasáckych očí polihovali na slniečku a viedli protištátne reči.

Už som myslel, že mi tento trest vydrží až do konca vojny, keď sa v politrukovi zobudili akési evanjelizačné bunky a rozhodol sa ma prinavrátiť do tábora oddaných budovateľov a obrancov vlasti. Zavolať si ma do svojej zadymenej kancelárie, vyzdobenej kalendárom s nahotinkou, policou s Leninovými spismi a veľkým popolníkom a začal mi, podľa neho zrejme otcovsky, vysvetľovať, že človek v živote niekedy zakopne, ale že milosť súdruhov je nekonečná ... a že by sa mohol konať návrat mánotratného syna, ak by som... .... ak by som vstúpil do strany. Mal to nacvičené a hneď mi povedal, že mám dva dni plus dva dni na cestu *opušťák*, aby som sa poradil doma. Zrejme mal odskúšané, že rodičia odporúčia svojmu potomkovi zbaviť sa konečne toho Kainovho znamenia politickej nespoľahlivosti a zabudnú na príslovie o čertových volkoch.

Opušťák som samozrejme využil, vediac, že keď sa vrátim s odpoveďou, opušťák už v živote nedostanem. Nechcel som s tým doma ani otravovať, ale akosi som sa preriekol a otec si povzdychol:

— No, už len to by chýbalo, — a jeho brat, ktorý v pude sebazáchovy kedysi do strany vstúpil, si ma zobral bokom a povedal mi:

— Vieš, že ja som tam vstúpil. Ale vedz, že som mal radšej stúpiť do hovna, pretože to sa dá umyť!

Večer pred mojím odchodom v príjemnej debata otec opisoval svoje hrôzostrašné zážitky z táborov PTP. Mimochodom mi v hlave utkvela veta, že platilo pravidlo, že keď prúser – tak obrovský. Za malý prúser ich trestali ale veľký prúser sa každý snažil zahladíť, pretože by padali i vyššie postavené hlavy. A vtedy mi skrslo v makovici, čo poviem politrukovi. Aj som mu to povedal. Tými istými slovami, ako to povedal mne strýko. Politruk skoro prehltol vajgla z marsky, dym mu vyšľahol tuším aj z uší, vypleštil na mňa prepité vodnaté oči a zreval:

— Vééééén, dobytku!

Vsadiť som na správnu kartu. Neriešil nič. Nemohol. Keby sa bol pochválil výsledkom svojho politicko-výchovného pôsobenia u nadriadených, asi by sa jeho hodnostný postup zastavil na stávajúcej hodnosti.

Ďalšiemu spolku som sa teda úspešne vyhol.

Po návrate do civilu som sa zamestnal. Veľmi rýchlo som si všimol, ako sa na mojom pracovisku kradne. Nešlo o klasickú drobnú zlodejinu, ale o sofistikované bohapusté kradnutie riadiacimi pracovníkmi. Keď som na túto tému hodil reč s najvyšším – samozrejme, že nie s TÝM najvyšším,... tak ten náš najvyšší sa chvíľu na mňa pozeral a potom prehovoril:

— Súdruh kolega... tu máte knihu objednávok a kúpte si čo len chcete...

Okamžitou výpoveďou som sa vyhol i tomuto zlodejskému spolku. Aby som bol úprimný, nebolo to len z vrodenej poctivosti. Naivne som si myslel, že ich spolková činnosť bude pokračovať v Leopoldove – ale mýlil som sa. Prežili všetky spoločenské zmeny a dnes sú, na rozdiel odo mňa, členmi rôznych snobských poľovníckych a exkluzívnych golfových, či jachtových spolkov.

Ako iste uznáte, nie som skrátka spolkový typ.

Nechápem teda, prečo mi Eva napísala, že mám na dnes pripraviť niečo na tému Spolky. Ved' ja tejto téme, ako som vás isto presvedčil, vôbec nerozumiem.

A preto, prepáč Eva, spolči sa radšej s niekým iným....

JANKA BLAŠKOVÁ

ZLATÁ RYPKA

Doma cicho, nygdze nykeho, sedzím, kukám do blba a rozmýšlam nad nesmrtnoscú chrústa. V tem začlapocú ryby v akváryje. To my daly na vedomý, aby som sa kukala na nych. Velice ráda to robím, lebo ten pohlat na podvodný svet ma upokojuje a dodáva sily. Tá malá zlatá rybyčka je z nych najveseľšá, najčipernejšá a určite aj najkrajšá. Zadrímem a snýva sa mi o mory a zlatej rypke. Pekný sen, celkom podľa rozprávky, ale bohužál, každý pekny sen sa končí. Ket som sa prebrala, rozmýšlam, čo asi by som ot nej scela, keby tak tá moja zlatá rybka vyskočila z akvárijovej vodnej nádrže a oslovila ma. Čo asi by som si ot nej vinšovala? Zlato, šperky, vilu, auto? To

šecker je pomínutelný, ako čerstvý príklad je tu Vrátna alebo Vincov les. Já už vým. Pri skromnosti si vypýtam zdravý, lebo je vzácné, trochu šťastá, lebo je krásne, k tomu lásku, lebo jej je málo. A šecker dobré, aby stálo za to žiť. A že som neny sebec, poprosím toho zlatúška, aby to pridzeliť šeckým dobrým ľuďom na svete. Trecá a posledná prosba by bola, aby tým, čo nyčá lucké životy, čo vyvolávajú vojny, nalála trochu rozumu. A keby potom zakopaly vojnové sekery, to by bol svet krásny jag v rozprávke.

NOVÉ BOTY

Keď som si po poslednom daždy umývala topánky, ziscila som, že potrebujem nové. Né, že by byly nmoderné, šak móda sa opakuje furt dokola, ale na moje staré a bolavé nohy sa velyce ťažko kupujú boty. Ale odhodlala som sa a išla do kráľovského mesta na nákup. Chodím, kukám, vybýram, skúšam. Žálbohu žiadne nescú chodit samé. Pekné sú, aj dobré sú, ale mne navyhovujú, furt to neny ono. Jag v trecém topánkovém obchode stretnem toho istého chlapa, začíná mi to byt podezrivé. Špehuje ma, alebo čo sce se mnu? Ale on né, on má ten istý úmysel jag já. Sce si kúpiť nové boty. Ve štvrtém obchode som si konečne boty kúpila. Síce nechodzá samé, ale sú makučké, lahučké, celkom také pre mna. Dúfam, že budú slúžit dobre, šak som za ne dala celý majetek. Stály sedem rázy tolko jag moje svadebné. A tý byly vtedy velyce drahé, šak byly na zlatém opatku. Ščasná, s krabicu pot pazuchu, vyndem ven z obuvi. A čo nevydzím. Do výkladu kuká mój známy spolupútnyk po trnavských topánkových obchodoch. Ruky má prázdne, vyzdím, že nyšt nekúpil. Len smutno konštatuje, že šadze sú ceny jag v Amerike, ale on má slovenský dóchodek. Nedá sa nyšt robyť, pret sedemdesátyma rokama som chodzil bosý a čúl budem tak chodit zas. Dala som mu za pravdu, šak móda sa točí furt dokola.

TRY RAZY A DOST

Takýto meter zavedly na ministerstve spravodlivosci pre páchatelov tresných činov. Či to aj dodržívajú, to som neskúmala, lebo sa nepohybujem v takej spoločnosti, aj keď kamarát trnavskú basu stavala a slúbil, že mi tam postaví apartmán s krásnym výhľadom, nemala som česť hu naščívit. Na toto som si spomenula, keď som stretla kamarátku, večnú bicyklystku, jak fučáci a dychčáci vleče nákup a za sebou tahá na jednom kolečku veľkú kabelu. Zúfalo sa mi sťažovala, že jej už ukradly tri bicygle. Jeden pret nemocenskú, druhý pret Maxom a trecí z vlasnej vylámanej pivnyce. Poiscovna volačo zaplacila akurát za ten z pivnyce any né za bicygel, ale za tú pivnyc. Bicygle už any nepoiscujú, len tý veľyce drahé, lebo by skrachuvaly. Šag dlho chodzit peši nevydržala. Po neucíchajúcej reklame si kúpila tentok skladací, kerý teras vlékla za sebou. Podla tej reklamy sa dá zložit do kabele a môžete si ho šadze zebrať ze sebou. A zlodej nemá šancu. Pret obchodom bicygel zložila do kabele, lenže potom po nákupe to už také jednoduché nebolo. Mosela naščívit nedalekú opravovnu bicyglov. Zaplacila try eurá a mohla sa odvést. Čúl ale rozmýšla, jag to má réšit. Lacnejšie hu tuším vynde, keď si ho zas nechá ukradnúť, alebo chodzit pešo. Ja zas verím, že konečne chycá teho zlodeja a bude to ten istý, čo jej ukradol tri bicygle a uplatná zákon, že tri razy a dost a skončí v base. Tak sa moja kamarátka bude móct spokojne vozit.

KAROL BODORIK

SCESTOVANÝ

**Scestoval som celý svet
Už takého svetadiela niet
Čo bych z neho nemal niečo
Neviete čo? A prečo?**

**Finančné triky z Ameriky
Pichľavé kriky až z Afriky
Feng - šue a pomyje
Až z východnej Ázie**

**Kade aké patálie
Z tak ďalekej Austrálie
Bandasku ropy
z našej Európy**

**Finančné triky z Ameriky
spôsobili senzáciu -
kupónovú privatizáciu**

**Pichľavé kriky až z Afriky
Popichajú všetky návštevy
A spôsobia len hnevy**

**Podľa Feng šue z Ázie
je v kúte vedro a v ňom pomyje
S hadmi v byte sú patálie
Hoc pochádzajú z Austrálie**

**Ako raritu mám bandasku ropy
Pochádzajúcu z ložísk našej Európy
Pred očami mám takto svet skoro celý
Pre toto som prešiel všetky svetadiely?**

**Oprašujem tie rarity
A posielam ich pritom do ... !
Nestačil by ten náš „sen ženských“
Namiesto Viagry - zeler slovenský ?**

EMERITNÝ

**Beriem list do ruky a čítam adresu
Pri čítaní dostávam sa do stresu
Vážený pán inžinier, emeritný riaditeľ,
generálny sekretár, atď. ... až konateľ...**

**Emeritný! Čo to znamená?
Je to letory dáka zámena?
Je to pochvala alebo pohana?
Hádzam to nerobí z veriaceho pohana!**

**Emeritný – mne nejasného významu
No nepíšu ten titul hoc komu!**

**Je to stav tela, alebo stav duše?
Prebodlo ma to, sť'a ostrý šíp z kuše!**

**Bože, ved' som v slovenčine ako hroch!
Je to zložené zo slov dvoch?
Druhé slovo je mi jasné, mám ho dost'
Lebo vzadu nie som samá kosť!**

**Ale čo to prvé slovo – „eme“
Všetci odpovedia – to veru nevieme
Emeritný, to je niečo ako bývalý
Tak to slovníky pomenovali**

**Keď som dnes emeritný, tak som niečím bol
Niečo som robil, tvoril. Čo, som zabudol ?
Či aj všetky moje bývalé sú dnes emeritné
Takú informáciu mi slovník neposkytne**

**Milá moja emeritná, akože sa máš?
Takéto oslovenie iste nečakáš!
Ale, neboj sa. Emeritný som aj ja
Vidiš, už sme emeritní obaja!**

**Prečo je titul minister doživotný?
Prečo nie je tiež emeritný?
Už nemajú zmysel moje tieto úvahy
Preto s nimi skončím, moji drahí**

**Tým končím ja, emeritný škôlkar
Školák, maturant a bakalár
Inžinier, námestník generálneho riaditeľa
A pri tejto úvahe si pripadám, celkom ako tel'a!**

DÁMA

Účes z najnofšej módy
Boty na tancuvačku na hody
Oringle čo cy vyťahajú uši
Frufra tá cy celkom sluší
Oči hlboké modré otvory
Mihalnyce any závory
Velykánsky výstrych
Nekuknúť sa, bol by hrých!

Strašne na každého nakryčí
Nadáva tak - any kočiš
Celkom krátka sukna a - špynavé galoty
A hovorá o Tebe že sy neny dáma. Lofoty!

MIKULÁŠ JARÁBEK

VESELÉ VALENTÍNSKE VARIÁCIE

Na svätého Valentína
k láske patrí pohár vína,
a potom už podľa gusta
degustujú bozky ústa.

***

Ešte aj na Valentína
niekomu sa máli vína,
nerozmýšľ'a byť či nebyť,
l'ahko sa dá rozum prepit'.

***

Do zúfalstva mnohých ženie
virtuálne harašenie,
majú z toho splín,
kto si klikol s kým.

Samota aj iným škodí,
moja duša bedáka,
len láska ma vyslobodí,
sť'a z vyhnanstva Bezáka.

***

Chlap pre ňu šalie, žena vzlyká,
zas je v tom zvodná Angelika.
Zlatokopky mnohých náručí
aj tunajší Žofré z toho vylieči.

***

Básnika kdečo opojí,
l'ahko vie vernosť' slúbit',
fernet je nápoj férový,
správny chlap vie aj l'úbit'.

**Preveľmi sa súžim,
keď po tebe túžim,
ale keď ťa objímam,
rozhojdá sa s nami zem.**

***

**Nedám na výzor venuší,
zázračne omladnuté líca,
s tebou som v tom až po uši,
si bez retuše krásavica.**

***

**Láska je vždy aktívom,
ak k tomu dvom chýba dom,
aj s mesačným svitom
ť'a odejem citom.**

***

**Nie som plagátový muž,
čo rád ochutnáva rúž.
Radšej z roztúžených pier
zbozkávam ti lásky peľ.**

***

**Nech kdekoľvek spočívam,
gombičky lásky počítam.
Precvičujem si tisíckrát
ako skladateľ prstoklad.**

***

**Fašiangové láskanie
býva ako ml'askanie.
V maske láska ustrnie,
ale moja láska nie.**

***

**Láska stvára divy bože,
čo len žena s mužom zmôže,
a keď chystá sa na lože,
vyskočil by som aj z kože.**

***

**Láskou mocnie mi aj hrud',
v duchu šepkám moja bud',
kým príde bez výnimky
aj na nežné oblínky.**

***

**Si ako torta, zmrzlina,
s tebou sa sladkosť nemíňa,
maškrtník svoj čas nemárni,
je doživotne v cukrárni.**

***

**Keď krv mi v žilách kypí,
stíšiš ma nehou lipy,
a keď hlavou borím múry,
lúčmi premôžeš aj chmúry.**

***

**Keď som ti bozkával vlasy,
cítil som vôňu kvetín,
kalendár zabudol asi,
ako tú flóru svätím.**

***

**Zaháňáš mi z čela mračná,
si aj múza inšpiračná.
Vzlietnuť s tebou, namojveru,
hneď sa mi z úst verše derú.**

***

**Keď ti občas skrižím plán,
modré z neba ešte mám.
S láskou ti ten dar rád dám,
len čo nájdem vhodný rám.**

***

**Čo sa radi majú,
na búrky nedajú.
Neublížia aj nám dvom,
ani blesky, ani hrom.**

***

**Ked' ma čosi k zemi tlačí,
pozriem sa ti do očí,
hned' sa mi viac svet
zapáči,l'ahšie sa mi poskočí.**

***

**Lepší než v láske sok
je gin, či iný mok.
Zaženie smútok v duši,
s ním aj tá prehra sluší.**

**V láske mnohý záletník
býva prosebníkom,
a kto je rád prosebník,
nahradia ho psíkom.**

***

**Ked' má chlap srdce nebojácne,
rád slúži pravde a hatí klam,
nie sú mu ani bozky vzácne
- úprimnej láske pripíjam.**

**Ceňme si rokmi silu lásky,
škoda len hl'adiet' na Mesiac,
z nezhôd sú sváry, smútok, vrásky,
lepšie, ked' lásky je vždy viac.**

EVA JARÁBKOVÁ-CHABADOVÁ

MARIÁŠ

**Keby som hrala mariáš,
hned' by bol môj život farebnejší.**

**Mariáš, nezbedný chlapec
zo susednej ulice,
taký menší v žltom tričku
vždy večer píska pod oknom,
volá ma na partičku.**

**Pod', ako o život budeme hrať.
Pod stolom
budú hrkať moje žalude
a ked' nad stolom
začneš vynášať svoje tromfy
tretí hráč, to l'ahké mať nebude.
Darmo má eso skryté v rukáve,**

**môže len rozprávať
ráno deťom pri káve,
že na rožok už nemáme
a nebude ani maslo,
vrtkavé šťastie mu
v noci dohorelo a zhaslo.
Keby som hrala mariáš,
hned' by bol môj život farebnejší.
Takto len štrikujem obratko hladko,
večer hrám scrabble s mojou babkou
a márne čakám na sobáš.
Ale dnes večer,
keď pod oknom zapíska Mariáš,
nezbedný chlapec zo susednej ulice,
odložím na chvíľu scrabble aj ihlice....**

BOSONOHÁ

**Nebojte sa ma, sivé holuby
bezpečne vysoko na oblohe,
som iba dievča bosonohé
a nikdy nezastrelím vtáča,
to môže len ten, čo nikdy neľúbil.**

**Som iba dievča, čo trávou kráča,
v urnovom háji holubov hlinených.
Tam som ťa videl, sedieť na pni
a darmo túžil byť jedným z nich**

**a prosil, tetivu svojho tela napni
a na mňa mier tak ako vždy, presne.
Možno raz, keď zrátam všetky holuby
a zaspievam im všetky moje piesne.**

GABO KOPÚNEK

VÍTAZOM DROBNÝCH SPOROV JE VŽDY MANŽELKA

„Tatino, pod' mi kúpiť pukance.“

„Teraz neotravuj!“ zahriaknem syna.

**„Teraz ti tak budem kupovať pukance,“
vravím si sám pre seba. „Nestačí, že
musím so ženou labzovať po
obchodoch? Ovešaný som ako
vianočný stromček!“**

**„Tak mi kúp aspoň gaštany!“ nájde si
syn novú vec, len aby som mu urobil po
vôli.**

„Určite nebudú mať!“ odvrknem.

**„Budú!“ dá hlasne najavo syn a vytrhne
sa mi z ruky. Prebehne cez námestie
a zastaví sa pri budove pošty pri
pouličnom predavačovi. „Majú!“ kričí
na mňa a rukami naznačuje, aby som
sa k nemu ponáhl'al.**

**Ako prvé dostal poriadne po zadku. Dal
sa do plaču a s odutou tvárou
a zaťatým postojom ostal stáť pri
vozíku. „Ja už s vami do obchodu
nejdem. Ja chcem pukance alebo
gaštany!“**

**Konečne k nám prišla mama, aby
šalamúnsky rozriešila náš spor. Tato
kúpi pukance, syn pôjde s mamou do
d'alšieho obchodu, z ktorého tovar
zaplatí tato, lebo mama už minula
svoje peniaze!**

Rezignoval som. Jedinou útechou bolo, že som synovi pukance musel držať, a tak som mu z nich pomaly odjedal.

„Ty pažroš! To sú moje pukance!“ prichytil ma syn pri krádeži obsahu vrecúška. Vytrhol mi ho z ruky. Pukance sa rozsypali na dlážke obchodu. Poriadne zaucho problém nevyriešilo. Opäť plač, nemá výčitka manželky a rozsypané pukance som musel pozbierať. Teraz som sa však zaťal ja.

„Ide sa domov!“

Už neplače iba syn. Manželka s výrazom archanjela Gabriela odloží blúzku, schytí syna za ruku a spoločne opúšťajú predajňu. Ostal som tam sám. Predavačka zavesila blúzku medzi ostatné a ja som so zvesenou hlavou len precedil cez zuby: „Dovidenia!“

Opäť som sa ocitol na námestí. Rodina sa mi stratila z dohľadu. Tak im treba. Otočil som sa opačným smerom a teplo domova vymenil za chladivý novembrový podvečer. Opatrne otváram zámku na dverách a ako zlodej vkíznem do bytu.

„Ahoj, tatino! Kde si bol tak dlho?“ zastavil ma otázkou na chodbe syn s usmiateou tvárou. Úplne zabudol na príhodu z mesta. Manželka však nie. Odutá premávala z izby do izby a z jej očí sršal oheň nenávisti.

„No a čo,“ pomyslím si. Keď sa odúva, nech sa odúva. Prezlečiem sa a synovi nasypem do misky pukance, ktoré som kúpil v meste.

„To máš tie, čo som ti potajomky odjedol,“ vysvetľujem synovi. Ale ten ma už

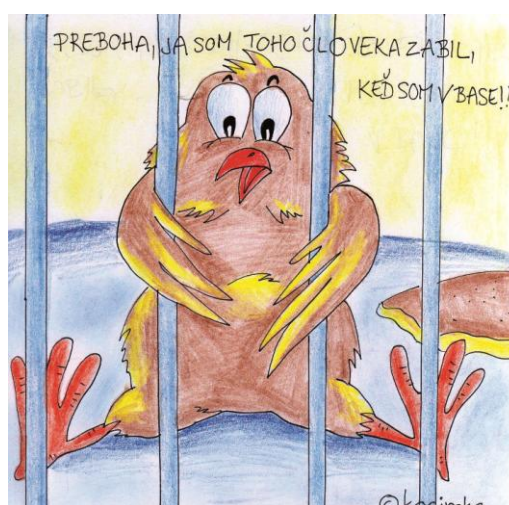
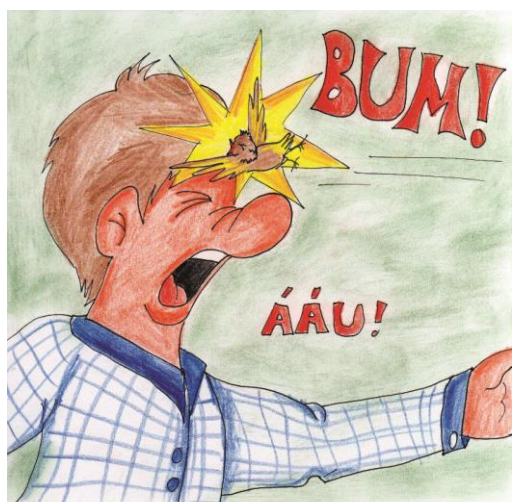
nevnímal, lebo mal plné ústa ako sysel', ktorý si robí zásoby na zimu. „A mne si čo kúpil?“ zaliečavo sa ma opýta manželka, ktorú zvedavosť prihnala do kuchyne.

„Tebe? Ved' si odo mňa nič nežiadala...?“ riskujem konflikt strohou odpoveďou.

Doriskoval som. S nenávisťou v očiach opustila kuchyňu a zabuchla za sebou dvere obývacej izby. Opatrne otvorím dvere, aby som sa ospravedlnil. Zvíťazil nado mnou ale televízny seriál.

„No a čo,“ pomyslím si. Znova som sa obliekol a zašiel na pivo. Pri pití lahodného moku som sa utešoval, že nič mimoriadneho sa nestalo.

Ale stalo sa. Manželka nado mnou napokon zvíťazila. Tú blúzku som jej aj tak musel kúpiť.

EVA KOPÚNKOVÁ

KONCERT

**Pri potoku na lúke
plno vravy, kriku.
Počúvajte!
Je to ako
v panoptiku.**

**Pes má fujaru.
Fúka z chuti.
Pre kuriatko.
To sa do nemoty
dookola krúti.**

**Kocúr mravčí
mačke serenádu.
Moriak s morkou
v tom huriavku
zmizli za ohradu.**

**Prasa zas má lesný roh.
Trúbi a trúbi,
až dedovi v komore
spadli z huby
roztrasené zuby.**

**No a vtáčie kvinteto
čimčarara
jačí.
Počuli ste dakde
koncert krajší?**

KEĎ SA ROK S ROKOM STRETNE

**Na silvestrovskú noc sa každoročne okolo vaty stretne dvanásť
mesiačikov. Najstarší, December, zdvihne bakul'u, opíše kruh a vatra
sa rozhorí. Vysoké plamene, preskakujúc z mesiaca na mesiac
zist'ujú, či vravia pravdu.**

Január, ani sa nezohrial a už výčitka na výčitke. December mu pripomínal slabé sneženie, silné mrazy a malú starostlivosť o zvieratá. „A čo ľudia?“ skočil predsedajúcemu do reči Február, „tí sa nemusia starať o božie tvory?!“ Nepochodil. Aj jemu patrilo pokarhanie. Miesto Perinbaby dovolil vyčítať Meluzíne. Vraj zvieratá mohli pomrznúť, rastliny nemali perinku a ani deti si zimy neužili. „Ale užili,“ uškrňal sa Marec, „triasli sa od zimy.“ Ani jeho argument, že On privolať Perinbabu, neobstál. „Nepripravil si cestu pre Apríl,“ poznamenal predsedajúci. „Zem sa mala prebudiť zo zimného spánku, aby ľudia mohli pracovať na poliach!“ Posmelený Máj sa vytáhal. To on poprosil slniečko o teplé lúče. Ruka v ruke s Júnom pomohli Zemi obliecť sa do sviatočného rúcha.

Len čo Júl začal chváliť svoju robotu, skočili mu do reči ostatné mesiačiky. „Spolu s Augustom ste dopustili, aby nad krajinami vládli ťažké sivé mraky a vyčítali hurikány!“

Bilancia práce mesiačikov bola žalostná. Plamene vatry odhaľovali všetky nedostatky. Aj September a Október sa nemali čím chváliť. Úroda na poliach a viniciach vďaka lajdáckosti jarných mesiacov bola slabá. Neobstála výhovorka, že im cestu nepripravil Január a Február.

Keď sa dotknuté mesiace začali sťažovať na všeobecnú krízu, zasiahol December hodnotením, že aspoň babie leto sa vydarilo. Novembra sa pochvala dotkla. On predsa zachraňoval to, čo iní spackali! Donútil slniečko, aby rozžiarilo Zem. Na jeho výzvu začali pučať stromy, kvety otvorili kalichy, ba aj plody vytvorili. Hlupák! Pre svoju pýchu zabudol, že príroda sa má pripravovať na zimný odpočinok. Keď chcel December uzavrieť debatu, nastalo presadanie.

Nahnevané mesiačiky vykrikovali: „ Čím sa chceš ty pochváliť? Myslíš, že ako najstarší máš právo len kritizovať?“ December sa stiahol. Ako najstarší mal pripraviť pôdu pre nový rok, no nestalo sa. Kde je vlastne chyba? Asi chýba spolupráca...

MODERNÁ MAČKA

**Prišla mačka
k myšej diere
a spustila: haf, haf!**

**Čo tam po psoch,
vrvia myši.
A tu mačka, raf!**

**Keď i malá maškrtnica
oblízala fúziky,
veselo sa pousmiala:**

**Hej, to preto,
že viem cudzie
jazyky!**

BEATA KURACINOVÁ VARGOVÁ

Nam-nam

**Pri trnafském šporhelte
kávičku si pomelte.
Zlopnite caltu, pocheraje,
báleš, čo v hube len tak hraje.
Vespolek sa podzelte.**

Dobrá rada nad zlato

**Na smích a na snýčky
nachytáš panyčky.
Len sa ty užgrnaj na ne,
budú ci dzopkat prám z dlane
krotké jag hrdlyčky.**

Nat fotku okatej nyčoby

**Nezatláčaj slzu v oku
pre tú frajlu čírnookú!**

Je to chnypa, ochechula.

Neurob ze seba trula!

(Ogabe ta, ohomprlá.)

Strč hu račik do fijoku.

Skrocený zlého chlapa

Jožo lúbil mulatuvat celé dny a noci.

Susedy sa krenkuvali, kerá ho len skrocí.

Ked vidzeli, že ho len tak lachko nevyženú,

vyhlédli mu čosik-kamsik jednu hercig ženu.

Jožo drichme jak ten pantok, hepa ho má v moci.

Rytmus

Nasilu sa ukazuje jako velký drsnák,

že ho vóbec nespoznává any mamka krsná.

Do sprostých slóf pooblíká šecký pekné veci.

Pubertáci idú zblbnút, ked ho vidzá šeci.

Nedozretým dzifčatám sa v noci strká do sna.

Potvory

Každý si tvorí

svoje potvory.

Spávajú s nama,

prindú ze snáma.

Škoda hovorit!

Ruská huráinventúra

Dzesik ve vesmíre jajká

strašne smutný psíček Lajka.

Uřčili mu dlhú túru

na andelskú inventúru..

Nevrácil sa. Zhasla fajka.

Aj iránská opička

sce kuknúť do nebíčka.

**Poslat pozdrav ruskej Lajke,
zahrát jėj na balalajke,
ked hu nygdo nehíčká.**

Našá vára dzivy stvárá

**Na patržel, purko, celer nedám dopuscit.
Do poléfky cibula aj mrkva mosí ít..
Bude dobrá pre dušu aj pre telo,
pólka slépký varí sa v néj veselo.
Vypucuje rozum, skrísí telo, zbudzí cit.**

Ot kolýsky tenké missky

**Ščúl sa šadze pretřčajú dzifčence jag laty.
Povecte mi, kerý fras je f temtok vinuvatý.
Žeby Twiggy vypuscila chudunkého draka,
kerý šecký módyhcivé frndolýny láká?
Nedajte si svoje kilá any za dukáty!**

Dokopy z krípopy

**Ked sa dá otkundes a chnypa dokopy,
čo sa z ných vykluje málodo pochopí.
Najprf sa šmajchlujú, muckajú, scískajú,
hnet sa zas poškrípá, vychnápú, strískajú.
Gdo ích len vytáhne s citovej krípopy!**

Šecko krásné z našej kasne

**Sceš sa kuknúť do trnafskej kasne?
Netrnafčan, ten len cicho žasne.
Fusakle, štrumpadle, glotky, gace,
ancúgy, širáky, čo sceš vácej?
Šecko je v néj po trnafský krásné.
Mongomerák, hubertus a jaknyčka
vyfrndžený bude pán aj panyčka.**

**Podušky, duchnyčky, tyštuchy,
šnuptychle, firhangy, fertuchy,
hózntrógle, muf aj brošna maličká.**

Blúzna a blúz

**Trnafská blúzna spívá svoje blúz.
Ket sa sceš pridat, tak to z blúznu skús!
Neblúzny o tem, čo je pod blúznu,
skovaj si ruky, nech ci nezmrznú!
Tyká tam srdco zablúdených múz.**

Na Zápat, kamarát!

**Šak to bolo nenydávno, azapát!
Trnafčany utekali na Zápat.
Ablegáty NR SR v ancúgoch
hádajú sa, kerý z nych je väčší boch.
Zas mejluje ze Západu kamarát.**

Kožáky až nad mraky

**Chvílenku zme dvihly hlavy nad mraky
v radosci, že zmiznú čírné kožáky.
Už zas chodzá holé lepky z hore nosom.
Porát sú tu, ale slúžá druhým bossom.
Alebo, že by to boli furt tý istý, rovnakí?**

Spolky mírnosci

**Slováčisko býval ždycky dobrák ot kosci,
ale ket sa opil, robil samé sprostosci.
Uš štúrofci vedzely, že šenky, to je sila
a tí, čo hu potcenujú, že sa strašne mýlá..
Veru, aj ščúl by sa zešly spolky mírnosci.**

Mamlasi chycený za vlasy

**Možno preto zamkli naše hranyce,
aby sa ím ušlo vácej žranyce..
Aš ščúl víme jakí boly mamlasi.
Do to len tým Kórejčanom ohlásí.
Poščajú nám jejích prázdne dálnyce?**

Halu halu halušky

**Nokrdle sú naše trnafské halušky.
Tag ím hovoríme nahlas aj pošušky.
Ket sceš, ích popúščaš cez dzúrky do vody.
Nech si len užijú trochu tej slobody!
Šak sú celkom dobré jag broky do pušky.**

Taha ma to tam

**Po japonský sa šenk poví tahamatotam.
Kolko sa f tem našém šenku odehrálo drám...
To by nygdo nespočítal any náhodu.
F šenku, tam sa odehráva služba národu,
dokál si nás nevyzdvihnú baby g nočným hrámm.**

Tajné sluby dyrek z huby

**Asnát sú f tem prísne tajné materinské sluby,
že sa nám tá trnafčina tag velyce lúbí.
Očuješ hu, kadze chodzíš, nemosíš sa hambit,
nech aj nad nú neprajnýci otrčajú gamby.
Prečo hu máš zatracuvať, sama ide z huby.**

MÁRIA KUTÁKOVÁ

ČRIEPKY Z PRIEČINKA

Možno sa čitateľ pozastaví nad týmto názvom, ktorý znie tak ľúbozvučne, írečito a čisto. Priechinok, zásuvka, či v našom nárečí fiók, vždy obsahoval čosi skryté ľudským očiam, niečo tajomné. Môj spodný priechinok písacieho stola, s dávno zabudnutými čriepkami, sa ťažko otváral. No neboli tam reálne čriepky zo skla, keramiky, či porcelánu, ale obsahoval fragmenty spomienok, teda čriepky prenesené.

Týkali sa príbehov z môjho detstva, viazali sa na úzky okruh rodného kraja s neoddeliteľnými postavami, s ich schopnosťou či neschopnosťou ovládať vlastné city. Boli tu spomienky na roky dospievania, učiteľského pôsobenia, na ľudí s ich múdrosťou, ktorú čerpali od predchádzajúcich generácií, ale aj získanú vlastným poznávaním, na humorné situácie a príbehy, no aj na dramatické udalosti, ktoré viedli až k ich tragickému koncu.

Pokúsila som sa tieto čriepky spomienok zbaviť nánosov prachu, no zároveň zachovať ich patinu, originalitu. Pootvorila som teda môj spodný priechinok, tú rozprávkovú 13. komnatu, aby som umožnila čitateľovi vrátiť sa do čias nie tak dávno minulých. S istou nostalgiou zaspomínať na časy mladosti, na blízkych ľudí so silnou vôľou, no aj na tých slabších, bezbranných, ba i čudákov, na dramatické udalosti doby, na vlastné korene.

VIERA MIKUŠOVÁ RODEROVÁ

AKCIA

To teda bola akcia. Prišiel a pravdu povediac, nebol veľmi nadšený. Málo ľudí, obsadených hádam pätnásť stoličiek. No, čo už. Moderátor host'a podľa fóršriftu predstavil, ale bolo to celkom zbytočné. Ved' ho aj tak všetci poznáme.

No a host'.... Ten nelenil. Zobral si slovo a upss.... Už aj riava z neho vyvierala. A hovoril a hovoril. Rozpamätúval sa, čo kedy vyviedol, kde čo povedal, čo navaril, ako sa zarmútil. Niekedy rýchlosť pusu nestačila pamäti. Tu zabudol meno, tam názov, už aj kde bol sa nedostalo na povrch, ale... to je normálne. My čo starší to poznáme. A veru, Bože, hodiny pri humorných zážitkoch, utekali ako splašené. Až keď sa začalo šeriť, host' sa trochu času zľakol. Ale my, čo držali sme akciu, bavili sme sa znamenite. Ba ani pustiť chlapa. Lebo ako sa rozpovedal, už aj myseľ začala správnejšie fungovať a príbehy jeden po druhom začali sa zo zabudnutia vystrkovať. Ale, už načim aj prestať treba. A tak sme sa s obľúbencom rozlúčili. Chceli sme už každý svojou cestou odísť, ale...

Čo to? Host'ovo auto spokojne stálo za bránou na súkromnom parkovisku. To by až taká hrubá chyba nebola, lenže brána, tá bola zamknutá. Iba červené očko na nás výsmešne žmurkalo. No na môj dušu! Čo teraz. Host'ovi teda veľmi do smiechu nebolo. Ved' aj čo... Noc už prikrývala chotár, žena hriala vo večnom meste večeru a muž kdesi v čertoch... My, prizierajúci, sme však mali kopu hlúpych múdrostí. Po nejakej hodine sme začali uvažovať, ako z tejto absurdity von. Prišli aj mocní policajti. Ale sympatickí. No ani oni nezdolali sarkastický červenooký pohľad. I keď zánovný motor bol stále za plotom, mladí fešní policajti si s host'om aspoň zaspomínali na jeho herecké roly. A pridali sa aj ostatní. To už bolo druhé kolo, za ktoré ale host' zaplatené nedostal. Ba čoby, nie. Ved' chvály bolo veľa. Možno viac, ako v tých jeho oných... kruhoch umeleckých. Troška sa pán rozveselil, keď spomínal, ako sa dostal, mesto nepoznajúc, na miesto akcie, že ho vlastne aj sem museli doviest' policajti. Toto bude zrejme jeho prvá vd'ačnosť voči čiernym uniformám. Ale čas plynul. Aj hlad sa ozýval, aj čierňava sadala. Osvetlenie bolo. Červené oko stále neohrozene žmúriло do tmy. My, ostatní, sme sa dohadovali, kde prizvanec prespí. No toho sa zrejme zľakol. Ba našiel sa aj taký, čo ho chcel domov odvieť, ale predtým

priznal, že večeral fazuľu, tak spomínaný veľmi rýchlo odmietol, akože sedieť s ním v jednom aute.... Že radšej pôjde vlakom domov a ráno sa vráti na miesto a svoje vozítko si z dvora tichúčko odvezie. A z večera sa ukrajovalo. Už aj témy dochádzali, aj úsmev zamrzal. No nápad nikde. Až .....

Kdesi-čosi po pochôdzke, ktorú jeden za druhým partia robila, na vedľajších dverách konečne zbadali vývesku a tam mobilové čísla. Joooj, chvála za mobily. Tie v ten večer veru boli usilovné a mali kopec roboty. Zvonili, hrali, vyrušovali. No a potom to bolo raz naraz. Priviedli na myšlienku, tú potom na správnu adresu a konečne... Ovládač na nepodarenca – červené oko – bol pri bráne. Plot sa otvoril ako keby formulkou „sézam otvor sa!“ Ale čo to? Partia, ktorá už bola jednoliata, nie a nie sa rozísť. Ešte bolo to treba dopovedať, hento pripomenúť a hlavne host'ovi, ktorý sa usalašil na odpadovom koši. Pri sebe mal kyticu aj s osobným listom a taštičkou. Hovorím.... Utešený pohľad.

No ale každému špásu koniec. Keď sa so všetkými po ixtýkrát rozlúčil, ešte sme dostali nápad, že by sme mali ísť pozrieť partizánov. Nie, nie, aby ste si mysleli, že ešte niekde v zákopoch prežívajú, ako ten Rus na Sibíri, čo ešte v dnešných časoch vyhadzoval kol'aje, ale krčma toho mena bola neďaleko. No po krátkom a ráznom rozhodnutí umelec posedenie odmietol.

Znova sa však začal okúňať. Že on veru ani netrafí na cestu domov, pretože sem ho doviedli policajti a tí naši sú už preč a čo on, chudáčisko, bude robiť. Ved' aj tak by si asi mysleli, že to je „debiil“ a čo to za čudáka prišlo do malého Ríma. Ale... Ved' všetko ide, keď sa chce. Kamarát, ktorý bol na akcii na kolesách, povzbudil host'a, že ho vyvedie za mesto a potom frnk... môže ísť domov.

A tak aj bolo. Za tabuľou, označujúcou koniec obce, sme zastavili a už konečne poslednýkrát sa rozlúčili. Ten boží človek od radosti nás, baby, aj vybozkával, taký bol rád, že je už z mesta von.

A mali ste vidieť ten odpich s pridaním plynu. A ako sa len musel vytešovať. Isto si v tej chvíli hovoril... Ľudkovia, tu ma tak

rýchle veru nevidíte. Alebo?? Ej, v tomto meste musia žiť bárs dobrí ľudia, keď mi tak všetci pomáhali. Sem sa určite ešte vrátim. A nie sám.

NESOCIÁLNO

Hovorí sa, že v dnešnom čase je sociálno také akési. Ale je aj veľmi veľa ľudí, ktorí by si chceli svoj finančný deficit vylepšiť. Robila som na takom mieste, kde bola možnosť, pre istú časť populácie, k nejakej korunke sa dopracovať. A tak vám niektoré príbehy priblížim.

Prišli sme do nevelkej dedinky. Adresa bola skúpa, tak sme hľadali ten správny dom. Pani, ktorá sa v prskajúcom daždi viezla na bicykli, bola ochotná napraviť nás na správnu adresu. Musíte ísť napred na koniec dediny, potom doprava, rovno, dol'ava a taký zelený, to je on. Ten správny dom. Šofér znalý vecí, riadil sa podľa pokynov. Zvoníme a.... ajhl'a, kto nám otvoril. Bola to tá na cajgly. Trochu sme boli prekvapení, veď bola skôr doma ako my na aute. Pri vyšetrovaní a zodpovedaní otázok postihnutého do záznamu, mala doma otca, za ktorým sme prišli, mi niečo nesesedelo. Napadlo mi zodvihnúť perinu, ktorou bol starký prikrytý a smiechu sme sa nezdržali. Baba nám ukázala cestu dlhú predlhú, aby sa čo najskôr dostala domov a otca uložila do postele. A keď som nadvihla perinu, na smrť chorý mal obuté zablatené čižmy, lebo dovtedy pracoval na záhrade. Už potom darmo stenal, ako keby mlel z posledného.

V istom malom mestečku žila babička. Syn špekulant, aby nemusel do práce, vymyslel, že babku bude akože opatrovať. A korunky budú v budilári. Veď čo, do krčmy treba mať akú takú hotovosť. Keď sme prišli k nej, dvere boli poodchýlené, ako to už na dedinkách býva, nuž vošli sme. Babka, ako nás zazrela, stenalala a že „dievčičky, tak ma všetko bolí až strach, ani vstať, chodiť a ani sedieť mi nedá“. Pri spisovaní základných údajov som sa pohrabala v spise a hovorím: „Teta, a doma už nemáte nijaké papiere od

doktorov, mne tu čosi chýba“. A babka nelenila, vstala ako za mlada a utekala do kredenca po ďalšie doklady. No a bolo po pomoci. Stará pani sa o svoju domácnosť príkladne starala. Navarila, napiekla, aj v záhradke porobila. A nielen to. Ešte aj vnúčence opatrla, čo zavše prišli babičke na koláče. A potom nám tak trochu zahanbená povedala, že to ju mladý tak nahovoril, aby hrala zdravú chorú.

V inej dedinke, keď sme prišli do domácnosti, v posteli ležal a prevelice vystenával starý pán. Ani obrátiť, ani odpovedať sa mu nedalo. Absolútny nezáujem o život navôkol. Spísala som záznam s dcérou, poľutovala som starkého aj ju a odišli sme. Ešte som ani do miesta môjho zamestnania neprišla, už mi telefonovala šéfka, že dostala anonymné udanie. A bolo to na deda, ktorý mal už dušu na jazyku. Vraj, ako sme odišli, chytil kosu a začal dávať do poriadku poličko pri dome. Doparoma aj s chlapom! Išla som na koniec sveta nanovo. A znova postel', jojkanie a... „panička to nie, to nie je pravda, ved' ja hento aj tamto“. Tam bolí a aj tu pichá. Čo robiť? Komu veriť? Nedalo sa iné, ako ísť za otcom dediny. A tam vyšla pravda na povrch, ako olej na vodu. Dedo zdravý ako repa, výborný odborník zeleninár, si chcel čosi zo štátneho koláča odkrojiť.

Napadá mi aj čosi zahraničné. V nemenovanom meste, kde väčšina obyvateľov je vyznávačom maďarského jazyka, ma jeden mladý muž ubezpečoval, že by som sa mala naučiť maďarsky, lebo ved' sme v Rakúsko-Uhorsku. Chcela som ho napraviť, že nejaký čas už odvtedy ubehol, no on si svoju pravdu nedal vyhovoriť.

Ale to iba na okraj. V podobnom meste sme prišli do domácnosti k starej pani. Rodina, hlavne syn, mi vysvetľoval, ako sa veľmi obetavo o ňu stará celá rodina. Že babička je v žalostnom stave, ani vstať, ani umyť, tobôž už navariť, či okúpať sa. Babka nezúčastnene pozerala z okna. Na prvý pohľad, áno... vážny zdravotný stav, nezáujem o čokoľvek. Nakoniec, aká debata, keď slovensky nevedela. Až pri príchode nevesty, ktorá ju oslovila maďarsky, trošku ožila. Príchodiaca priniesla svokre obed. A babka bola taká zvedavá, čo má v hrncoch navarené, že najradšej by nás

bola vyhodila. Až po odchode z domácnosti, keď mi kolegyňa, ktorá rozumela, o čom sa ženy bavili, som pochopila náladu klientky. Nevesta babke hovorila, že keď odídeme, nech si prihreje obed a že zajtra uvarí to, čo si už predtým dohodli. Večer ide jej seriál, takže sa uvidia zajtra na obed. Teda žiadne ťažké ochorenie. Iba čo rôčky už pribudli a deti sa starali o babku tak, ako je ich psia povinnosť'.

Poviem Vám, že niektorí moji klienti by mohli ísť zaraz aj do národného. Nemuseli by ani skúšať. Takí herci a také herecké výkony podávali, že dnešní mladí umelci by mali čo odkukávať a učiť sa od nich.

PETER ROHÁČ

SANTA MIKLULMRÁZ

Na Mikuláša v našej vieske ešte stále chodievajú „Mikuláši“. Aspoň sa teda tomu tak hovorí. Píšem to v úvodzovkách, pretože image týchto „Mikulášov“ prekonal dosť dlhý vývoj. Pôvodného Mikuláša so vzhl'adom biskupa, ktorý nosil zväčša jabĺčka a orechy, resp. i kúsky uhlia, a pred ktorým museli v každej rodine deti pokľ'aknúť a odrapotať nejakú modlitbu, vytláčal v ére svetlých zajtrajškov podstatne uvedomelejší súdruh Ded Moróz, po našom dedo Mráz. Mikuláš vraj pochádzal z Turecka, ale to nebolo vôbec podstatné a ani sa nikdy detailne neriešilo, odkiaľ prichádza. Naproti tomu o dedovi Mrázovi bolo všeobecne známe, že prilietaval na lietadle z Čukotky. Viem to s absolútnou istotou, pretože sme sa v škole učili budovateľskú koledu. Na známu melódiu „Prší prší“ sme spievali:

Od Čukotky niečo sviati.

Dedo Mráz v lietadle letí.

Dedo Mráz, dedo Mráz

podže rýchlo medzi nás...

...no potom prišiel na javisko nejaký deviatak v dlhom kabáte a pre mňa, žiaka Ľudovej školy umenia v Trnave, ktorý chodil často

Radničnou uličkou bolo záhadou, prečo súdruh prilietavajúci z Čukotky nepáchne tabakom. Súdruh dedo Mráz bol uvedomelý marx-leninista, a teda materialista. A hoci duchovne založený Mikuláš nosil materiálne darčeky, materialista súdruh dedo Mráz sa špecializoval takmer výhradne na duchovné dary. Takým darom bol najčastejšie súdružský pozdrav od sovietskych pionierov a my sme potom z vďaky za tieto štedré pozdravy museli tancovať okolo borovice, ktorej sme museli vraviť jedlička, a tí uvedomejší dokonca jóložka, a spievať častušky. S príchodom slobodného trhu prišiel i predstaviteľ trhového kapitalizmu - cocacolový Santa Claus. Hoci vo svojej domovine chodí tento červenokabátnik na Vianoce, v konzervatívnej strednej Európe sa neodvážil pripraviť o prácu priamo Ježiška, ale ulepil sa k Mikulášovi, ktorý chodil v bielej albe a biskupskej mitre v sprievode najmenej jedného čerta a jedného anjela i k tomu spomínanému Dedovi Mrázovi, ktorý sa nápadne podobal na Mrázika z rovnomennej sovietskej rozprávky s bielou baranicou v sprievode snehulienky so zvláštnou kartónovou čelenkou, typickou pre ruské báryšne. Táto trojica napokon splynula v jedno telo a jednu dušu. Tento produkt globalizácie - akýsi súdruh Santa dedo Mikuláš - má zväčša červenú čiapku s bielym brmbolcom, hoci občas sa vyskytne i latinskejšia verzia - ten má na hlave papierový sáčik s fixkou nakresleným krížikom. Sprievodcu robí spravidla iba jeden čert. Že je to čert, spoznáte tak, že je čierny a má na hlave blikajúce LEDdiodové rohy. Výroba anjela je náročnejšia, ale hlavný dôvod je finančný. Misia sa dá zvládnuť i vo dvojici, tak načo deliť tromi to, čo sa dá deliť dvomi.

Návšteva domácnosti prebieha takto:

Vstúpiac do dvora pozdravia sa tí smelší so psom:

— Tahaj do rici, ty hnusoba!!!

Tí bojazlivejší pozrú vystrašeným očkom cez priezor v maske a nemikulášsky pokorne oprobujú:

— Strýco, a nekúše?

Potom, hrmotajúc plechovicou - to akože zvoní - vstúpia na prah dverí a obzerajú sa, akoby čakali, čo sa bude diať. I domáci stoja, pozerajú a čakajú, čo sa bude diať. Situácia sa stáva trápnu a navyše, prichodzí stoja v otvorených dverách, cez ktoré vanie dnu mrazivý vzduch. Napokon niekto zo starších domácich preruší ticho:

— No čo, Mikuláš, čo ci huba zamrzla?

Santa Mikulmráz si rýchlo pohľadom vyberie najmladšieho z domácich a teatrálnie hrubým hlasom sa ho spýta:

— A vješ sa mollit? — nečakajúc na odpoveď natrčí on alebo čert topánkovú krabicu s vhadzovacím otvorom, ako máva volebná urna, skasíruje tento folklór .... a už fičia ďalej - obec je veľká a konkurencia silná.

LADISLAV SZALAY

DVAKRÁT O SYNOVI ŠKÔLKAROVI

ER

**Trojročné dieťa by už mohlo vedieť vysloviť er, – mienila manželka.
Od zajtra ide do škôlky, tam ho hádam naučia, – dúfal som ja.
A tak syn chodil do škôlky celý týždeň, ale nijaké er sme nepostrehli.
Povedz ryba, - hovorí manželka.
Nepoviem, - bráni sa syn.
Povedz ryba, ryba, rybacina, – pokúšam sa ja. Nič.
Do akcie sa zapája stará mať, odchovaná ešte na uhorskej škole
Povedz répa, retek, mogyoró, - prosí ona.
Nie, - trvá na svojom syn.
Aj v slovenčine majú tie slová er, - hovorím, - povedz repa, red'kovka, oriešky...
Nič. Syn sa iba zhlboka nadýchol a povedal: – Chod'te do rrriti!
Hurá!!! – vykriekli sme.
Škôlka si začala plniť svoje výchovné poslanie...**

PRVÉ STRETNUTIE S IDEOLÓGIU

Píše sa rok 1975.

- **Tak čo ste dnes v škôlke preberali? – pýtam sa štvorročného syna.**

- **Suška nám rozprávala o dobrých sovietskych vojakoch, ktorí bojovali proti tým... ved' vieš...**

- **Neviem, – hovorím.**

- **Ale vieš, proti tým, no, ako sa volajú...**

Chlapča úporne rozmýšľa, vraščí čelo a namiesto očí má len štrbinku. Potom príde osvietenie.

- **V sobotu sme to mali na obed! – vykrične.**

Lenže ja nemám predstavu, čo sme mali v sobotu na obed, dnes je už utorok. Našťastie je tu manželka.

- **V sobotu? V sobotu sme mali fašírky.**

- **To je ono, – kričí dieťa, – bojovali proti fašírkam.**

Je dobre, ak dieťa už takmer s materským mliekom nasáva správnu ideológiu.

PETER VALO

POLICAJT JANY HUBINSKEJ

Herečka a speváčka Jana Hubinská mala vždy vzťah k cestovaniu. Nuž nečudo, že hrá viac v Prahe ako v Bratislave. Popri Martinovi Dejdarovi bola hviezdou v dvadsaťdielnom televíznom seriáli Zdivočelá země. S cestovaním boli spočiatku spojené motorky. Vyskúšala si od najmenšieho mopeda po najt'ažšiu Harleyku. S tými druhými – t'ažšími – nemala nikdy problémy. S tými prvými menšími stále. Ich úzke kolesá sa vždy dostali do kol'ají od električiek. Potom nasledovali pády, odraté kolená a iné cestné lišaje. Raz sa ako študentka na divadelnej fakulte rútila na „babete“ po zakázanej pešej zóne do školy. Pri kine Mladost' ju odchytil írečitou slovenčinou hovoriaci policajt: „No a dejdete?!“

- Idem zo školy. Musím ísť domov.

- Dajte mi doklady!

Podala mu papiere. Pozorne si ich preštudoval a s vážnou tvárou sa opýtal: "A de máte okuláre?!"

- V očiach.

- Jak v očách?

- Ja mám kontaktné šošovky.

- A to je co?

- To sú okuliare, čo mám vnútri v oku.

- Neverím, to mi musíte ukázať!

- Ja mám špinavé ruky. Keď si ich vyberiem, dostanem zápal očných spojiviek!

Policajt trval na svojom. Čo mala robiť? Vybrala si z oka kontaktnú šošovku. Priehľadný lupienok sa policajtovi strašne zapáčil. Ešte viac sa mu páčilo, keď si ho vložila nazad.

- To je dobré, - pochválil nahlas, aby ho všetci okoloidúci počuli... a odkiaľ idete?

- Z Vysokej školy múzických umení.

- A na čom hráte?

- Na doskách?

- Na jakých deskách?

- Na doskách, čo znamenajú svet.

- Tomu já nerozumím.

- Keď budem veľká, budem herečka.

Tieto slová záhoráckeho policajného rambasáka zmenili. Celkom zmäkol. Prestal sa hádať. Ba dokonca súhlasil s pozvaním na premiéru. Ba dokonca na ňu prišiel. Predstavenie sa mu veľmi páčilo. Osobne sa poďakoval pozývateľke a všetko prešlo bez pokuty.

AKO SA RINALDO S BERKYM STALI ĽUDOŽRÚTMI

Husľový virtuóz Jano Berky nahrával prvýkrát v rozhlase. Po robote zbalil „fidlátka“ a šiel kade ľahšie.

„Ako sa volal ten chlapec, čo nahrával?“ Opýtal sa režisér koncertného majstra Rinalda Oláha.

„Ján Berky Mrenica.“

O týždeň ohlásili v rozhlase, že ľudovú hudbu viedol Ján Berky Mrenica. Napajedený Jano Berky cváľal do redakcie. Reval: „Ja nie som Berky Mrenica, ja som Jano Berky a nijaká Mrenica.“

„Už vás nahlásili. Odozva je dobrá. To meno musí ostať.“ Vypoklonkoval ho redaktor. Vôbec ho nezaujímal, že Jana v detstve prezývali Mrenica, lebo ako chlapčisko do ruky lapal mrenice a iné ryby. Jano sa bál tej prezývky ako čert svätenej vody. Už videl, ako sa mu doma vysmejú.

„Berkyovcov je veľa,“ utešoval ho redaktor, „ale Berky Mrenica bude len jeden. A ty budeš rád, že máš ešte tretie meno.“

Tak husľový virtuóz Rinaldo len tak zo špásu pokrstil ďalšieho veľkého huslistu Berkyho Mrenicu. Týmto aktom sa začali ich spoločné dobrodružstvá. Pri jednom zo zájazdov do niekdajšieho Sovietskeho zväzu zablúdili do krčmy v čiernomorskom prístave Sevastopol. Dali sa do partie s námorníkmi so širokou ruskou dušou. Tí veselo platili spevavým a muzicírujúcim hosťom.

„U vás tóže morjaci?“ Opýtal sa jeden z námorníkov Rinalda.

„Tože, my ich kušajem.“ Odpovedal so smrtel'ne vážnou tvárou perfektnou ruštinou Rinaldo Oláh. Potom sa štedrý hostitelia odrazu začali vytrácať.

„Tí námorníci prečo odišli, Janko?“ Spytoval sa Rinaldo.

„Keď ty si im povedal, že my ich doma žerieme.“ Vysvetlil Berky Mrenica.

„Ja som nepovedal, že jeme námorníkov ale moriakov.“ Bránil sa Rinaldo, ale už bolo neskoro. Už nebolo komu vysvetľovať, že sa po rusky námorník povie ako po slovensky moriak. A v rozhodujúcej chvíli nemusí byť moriak ako moriak.

HUMOR_ZASINÁČ.SK 2014

Zborník Fóra humoristov

Zostavila: Benjamína Jakubáčová

Zodp. red.: Lívia Koleková

**Ilustrácie: Michaela Mondeková Mrvová
Stanka Kopúnková**

Vydala: Knížnica Juraja Fándlyho v Trnave

Rok: 2014

Rozsah: 57 s.

Dostupné na www.kniznicatrnava.sk

ISBN 978-80-88695-46-2